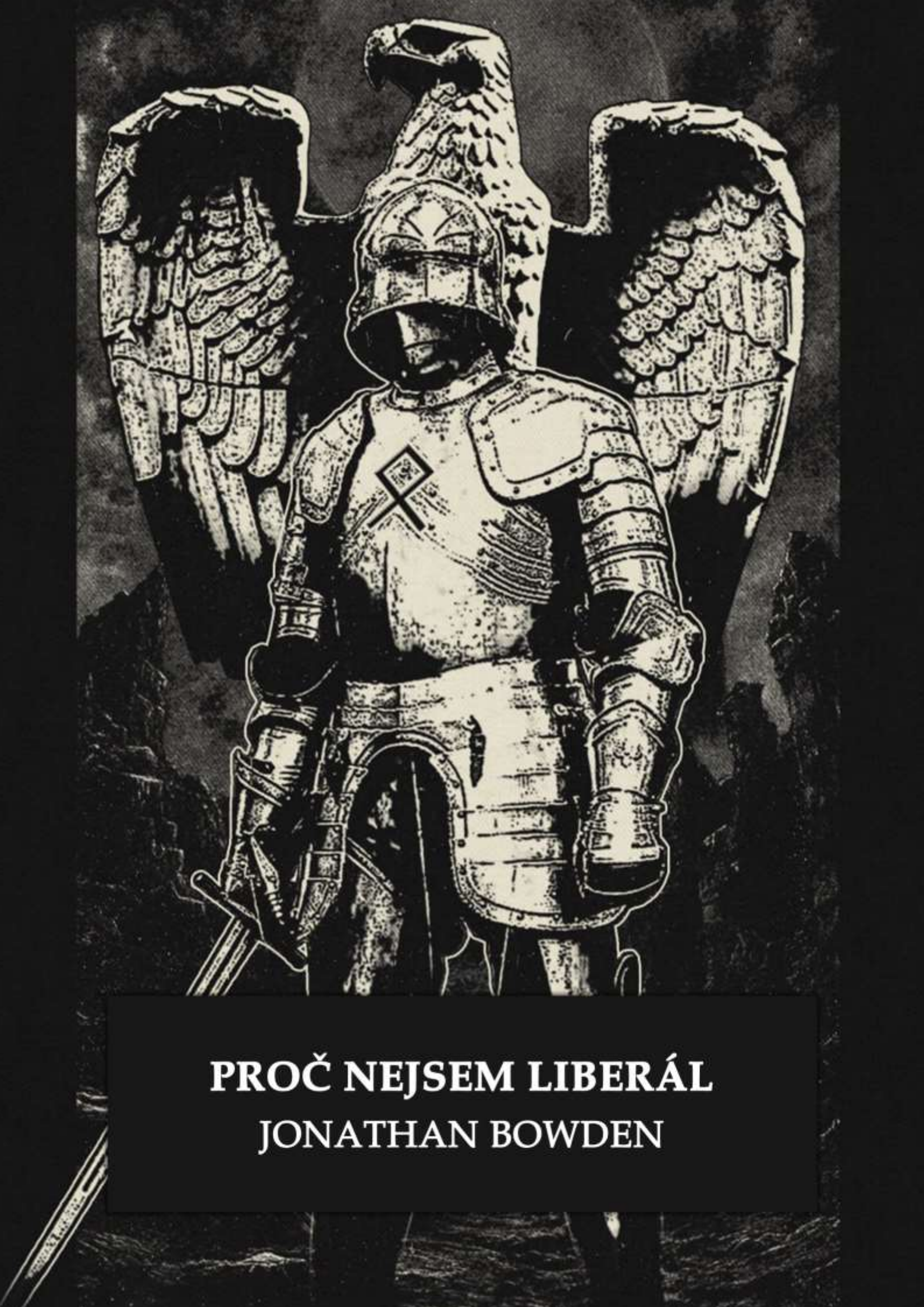

PROČ NEJSEM LIBERÁL

JONATHAN BOWDEN

Jonathan Bowden – Proč nejsem liberál

Vydavatel: Imperium Press

PŘELOŽENO Z ANGLICKÉ PUBLIKACE OD IMPERIUM PRESS, 2020

DOSTUPNÉ Z: https://annas-archive.org/md5/10d1bc21c5fec7f53a72b93ae857ccd4

Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.

Obsah

Práce a odkaz **4**

Proč nejsem liberál **9**

Práce a odkaz

Se smutným úmrtím Jonathana Bowdena ztratila Nová pravice jednoho ze svých nejnadanějších stoupenců a lidstvo ztratilo svého nejnadanějšího řečníka. Stejně jako ostatní komentátoři, kteří o Jonathanovi psali v několika týdnech od oznámení jeho úmrtí, považuji za Jonathanův jedinečný přínos jeho erudované, zábavné a inspirativní projevy. Ačkoli nic nemůže nahradit poslech skvělého řečníka naživo, je potěšující, že velká část síly Jonathanových řečnických schopností je zachycena v mnoha videích, která byla natočena během jeho přednášek a která jsou v současné době k dispozici online. Toto trvalé dědictví vděčíme především prozíravosti člena Black Gnosis, který si dal tu práci a natočil mnoho Jonathanových projevů během pravidelných setkání Nové pravice v Londýně.

Poprvé jsem si uvědomil sílu Jonathanova řečnického umění, když se někdo na internetovém fóru zeptal Troye Southgatea, zda by bylo možné získat přepis určitého projevu. Troy odpověděl, že Jonathan si nikdy před projevem nepřipravoval ani nekonzultoval poznámky. To mě zaujalo. Kolik lidí v moderním světě nekonečného hluku a rozptýlení má mentální kapacitu na to, aby předneslo hodinový projev bez poznámek a

přípravy? Když jsem daný projev našel online a poslechl si ho, moje zvědavost přerostla v obrovský respekt. Projev „Heidegger a ontologie smrti“ mě naučil mnoho o Heideggerovi, filozofovi, kterého jsem považoval za příliš obtížného, než abych se ho vůbec pokusil číst, a inspiroval mě k tomu, abych začal zkoumat jeho dílo. Naučil mě také mnoho o Jonathanovi: o jeho encyklopedických znalostech, o laserové přesnosti jeho výřečnosti a o jeho schopnosti uchvátit publikum i s obtížně srozumitelným tématem.

Jeho schopnost zaujmout posluchače byla pozoruhodná. O to více, že nikdy nepoužíval k publiku povýšený tón. Naopak, očekával, že jeho posluchači budou muset vynaložit značné úsilí, aby mohli sledovat jeho myšlenkové pochody, spletité vedlejší věty a dokonale formulované vsuvky. Složitá struktura jeho přednášek nikdy nebyla překážkou pro jejich pochopení; zdála se být pouze nezbytným prostředkem k začlenění široké škály myšlenek a ilustrací, které potřeboval k vyjádření toho, co chtěl sdělit. A to, co opakovaně zdůrazňoval, bylo, že se na všech úrovních společenského života účastníme kulturního boje.

Jeden příklad bude stačit. Během jednoho konkrétního projevu Jonathan tvrdil, že Pol Pot, budoucí

vůdce Rudých Khmerů, poslouchal přednášky Jeana Paula Sartra a Simone de Beauvoir na Sorbonně. Když tito existencialističtí intelektuálové diskutovali o pojmech, jako je nutnost zničení rodiny jako buržoazního konstruktu, Pol Pot je interpretoval doslova a realizoval jejich myšlenky s maoistickým zápalem. Jonathan tak popsal politické spektrum marxismu, které sahá od feminismu druhého pohlaví až po vražedná pole Kambodže. A to je samozřejmě špinavé tajemství liberalismu. Když je k úspěchu zapotřebí tvář tolerance a humanity, pak si ji nasadí; když jsou zapotřebí kulky, maska se odpovídajícím způsobem změní. Tato pokrytectví je většinou skryta díky hegemonickému vlivu levice ve všech politických a kulturních institucích.

Jonathan často popisoval Novou pravici jako alternativní univerzitu, která je osvobozená od hegemonie marxismu. Jeho přáním bylo, aby všichni členové Nové pravice zvýšili své úsilí a začali řešit tyto kulturní otázky přímo z našeho pohledu. Do značné míry se jedná o poučení, které je třeba si vzít z praxe Nové levice. Nacházíme se ve fázi, kdy politická cenzura a demografické změny znemožňují (nebo alespoň činí nepravděpodobným, pokud jsme optimističtí) znovuzískání kontroly nad našimi politickými

institucemi obvyklými prostředky. Úlohou Nové pravice, jak ji popsal Jonathan, je prozkoumávat sféru myšlenek na vyšší úrovni, čelit intelektuální realitě hegemonie Nové levice a přímo ji napadat a poskytovat kulturní prostor, kde mladí lidé, jejichž myšlenky ještě nemusí být zcela zkažené, mohou najít alternativu k materialistickým doktrínám současných západních společností. Jedná se o projekt, který lze a je třeba realizovat na všech úrovních kulturní činnosti. Ať už se jedná o tvorbu výtvarného umění, recenze populárních filmů nebo výklad složitých filozofických myšlenek, měli bychom být v souladu s naším postojem jako Evropané a Evropanky, kteří odolávají proudu materialismu a liberalismu.

Jonathan se tomuto kulturnímu projektu věnoval s velkým nasazením a vytvořil mnoho obrazů a knih, ale také několik filmů. Je pravda, že některé z těchto děl je obtížné zařadit do konvenčního pravicového diskurzu, ale nemyslím si, že by to bylo jejich selhání. Naopak, představují touhu vytvořit nový estetický prostor, ve kterém by mohla vznikat díla vyjadřující étos západního člověka, aniž by bylo nutné se podbízet liberální elitě nebo se podřizovat didaktickému přístupu pravice. Zejména jeho malby, které vypadají jako kříženec Egona Schieleho a Francise Bacona, který se nepovedl, mohou

působit jako hluboce zakořeněné v postmodernitě, ale ve skutečnosti vyjadřují pocit projekce do autonomnější umělecké budoucnosti. Zkreslení postav a klaustrofobie kompozice jsou zmírněny živostí barevné palety a s ní spojeným pocitem síly a víry. Domnívám se, že mnoho z těchto obrazů představuje uvěznění a éterizaci současného evropského ducha a jeho nezdolnou vytrvalost, a předpokládám, že s postupem času budou stále více obdivovány.

Kdykoli Jonathan mluvil na veřejnosti, nosil dřevěný runový přívěsek, aby vyjádřil své pohanské přesvědčení. Symbolem na přívěsku byla runa odal nebo edel. Ta představuje „domov“ nebo „vlast“. Domov je prostor, který získali naši předkové a který musí být potomky energicky bráněn, jinak bude zničen. V domově je možné být sám sebou, zažít skutečný a těžce vydobytý pocit autenticity a autonomie. Cenou za to je však neustálá ostražitost. Integrita našich západních domovin byla nyní narušena; příčiny jsou mnohostranné, a proto musí být mnohostranné i metody našeho znovuzrození. To podle mě vystihuje Jonathanův světonázor a poskytuje nám návod, jak pokračovat v projevování jeho odkazu.

Christopher Pankhurst, 2012

Proč nejsem liberál

Tak, Jonathane, proč nejste liberál?

Myslím si, že v zásadě proto, že liberalismus není trojrozměrný pohled na život. Nemyslím si, že je vůbec hluboký nebo upřímný.

Skutečný důvod je vlastně docela osobní, protože moje matka zemřela, když mi bylo 16, a před smrtí byla duševně nemocná, a mě zasáhlo, jak lidé o tom mluvili a jak se vypořádávali s čímkoli hlubokým nebo tragickým nebo skutečným nebo s čímkoli, co proráží povrchní masku, kterou lidé v naší společnosti nosí, bylo tak triviální a materialistické a hloupé, že jsem s tím nemohl souhlasit.

A tak mé první názory, i ty liberálního rázu, byly reakcí na tendenční tvrzení, která liberalismus zahrnuje: všechno je materiální; všichni lidé jsou si rovni; všechny životy jsou stejně důležité; tragédie je z velké části fiktivní; „usmívej se a snášej to“. Vzpomínáte si na panglossovský přístup, který najdete ve Voltairově Candide? Všechno je vždycky k lepšímu a tento naprosto triviální a v jistém smyslu bezbožný přístup k životu mě prostě znechucoval a děsil. Myslel jsem si, že musí existovat něco lepšího než tohle.

Mnoho lidí, kteří nejsou liberálové, se stávají komunisty, marxisty. Vy jste se k těmto ideologiím necítil přitahován?

Ne, protože jsem vždy věřil v lidskou nerovnost. Věřím, že lidská nerovnost je základem života, ale také základem morálky, protože věřím, že nerovnost je morální silou. Skutečné rozdělení mezi levicí a pravicí nespočívá v tom, zda lidé podporují socializované zdravotnictví nebo dokonce mnohem tvrdší opatření, chcete-li, nebo rozdělující opatření, jako je etnická příslušnost, potraty nebo cokoli jiného. Skutečné rozdělení, z filozofického hlediska, je mezi těmi, kteří věří, že rovnost, vynucená či nikoli, je morálním dobrem (obecně levice), a těmi, kteří věří – a často se bojí to říci – že nerovnost je morálním dobrem, což je to, čemu filozofická pravice skutečně věří.

I ti nejumírněnější představitelé středopravice, jako je John Major, hovoří o svobodě a příležitostech. Pokud máte příležitosti, budete mít nerovnost i v marxistickém systému. Takže i když se bojí vyslovit toto slovo začínající na „N“, všechna pravicová hnutí, od těch nejumírněnějších po ty nejradikálnější, napříč celým spektrem, věří, že nerovnost je nevyhnutelná, je faktem, je třeba ji prožít, je třeba se s ní vypořádat a ve skutečnosti je to tak, jak by to mělo být.

Myšlenka, že lze společnost změnit radikálními posuny nebo změnami tak, aby vznikla větší rovnost, je pro mě zcela nepřijatelná. Vzpomínám si, že Trockij kdysi řekl, než se znovu spojil s Leninem těsně před bolševickým převratem – čímž ve skutečnosti byl –, že jakmile bude zaveden socialismus, jakmile nastane rovnost pro všechny na úrovni materiálního zabezpečení a nad rámec toho (vzdělání, zdraví a další záležitosti), bude na každém rohu ulice stát Goethe; řekl, že na každém rohu ulice bude stát Kant; na každém rohu bude Strindberg. Všimněte si, že všichni tito kulturní hrdinové jsou spíše nežidovského, bílého původu. Na každém rohu ulice bude jeden z nich.

To je naprostý nesmysl. Takoví géniové jdou proti proudu, za svého života jsou většinou mnoha lidmi nenáviděni, ale po smrti jsou uctíváni. Pro ostatní je mimořádně obtížné se s těmito lidmi vyrovnat, když ještě žijí. Jsou to hříčkami přírody, jakési „speciální potřeby“ opačného druhu. Myšlenka, že takový výsledek může být předem naprogramován sociálně vynuceným inženýrstvím, které potlačuje rozdíly mezi lidmi, místo aby se je snažilo vyzdvihovat, je zcela protichůdná.

Takže morální ideje, které stojí za marxismem a socialismem, levicovým demokratickým socialismem,

levicovým liberalismem a tak dále, jak se dostáváte od ultralevice k centru, mě nikdy nezajímaly.

Anarchismus nebo individualistické myšlenky, tak nějak v nietzscheánském smyslu, by mě zajímaly o něco víc, ale myšlenka morální dobroty rovnosti mě nikdy vůbec nezajímala.

Marxismus a jeho odnože tedy pro mě nikdy nebudou, i když je jedna oblast, ve které je respektuji, a tou je jejich oddanost teorii, jejich oddanost nikoli debatám, ale myšlenkám, a jejich víra, že svět lze změnit, a jejich vážnost záměru, protože všichni konzervativci na světě, hlupáci a blázni nikdy nevěřili, že tito lidé to myslí vážně, nikdy nevěřili, že to myslí smrtelně vážně ve své bezhumornosti, ve svých tirádách, ve své dialektice, v tom, co chtěli prosadit. Mysleli to naprosto vážně a ten „reakcionářský“ názor, že se jim dá vysmívat a pohrdat jimi, což byla do značné míry reakce například na 60. léta, se v určitých ohledech ukázal jako zcela mylný. Kulturní hodnoty jsou totiž takové, že tito lidé převzali moc a lidé, kteří se nazývají konzervativci, jsou zcela ztraceni a ani nevědí, co se stalo.

Sám jste byl nějakou dobu konzervativec, nebo alespoň jste byl členem Konzervativní strany. Povězte nám o té době.

V Británii existuje dvoustranný systém. Podle mého názoru se jedná o jednu stranu se dvěma křídly a opěrným bodem, přičemž obě křídla (buržoazní proletářské, středolevé, středopravé, červené a modré) se kolem něj střídají. Nicméně z pohledu jižní Anglie je buržoazní stranou u moci, mechanismem vlády a částečně totalitní mocí v některých částech jihovýchodu Konzervativní strana, takže jsem se k ní přidal a přitahovaly mě věci jako Monday Club na jejím pravém křídle.

Jedna věc, kterou jsem si však o tomto typu konzervatismu všiml, je, jak kdysi řekl Revilo P. Oliver: „Konzervatismus nestačí.“ A problém s ním je mnohostranný. Zejména v britské tradici je velmi filištínský, velmi antiintelektuální, ateoretický a pragmatický. Je také dost ustrašený. Obává se o doktrínu respektability. Konzervativci jsou posedlí tím, aby byli respektovaní, posedlí tím, aby byli považováni za milé. Pokud jde o mě, je to bezvýznamné. Mají strach z nesouhlasu svých buržoazních vrstevníků, což je pro ně téměř traumatizující.

Středolevice vždy využívala myšlenky krajní levice, i když její politiku odmítala. Můžete odmítat leninismus a myšlenky naprosté bezohlednosti a že účel světí

prostředky, a přesto zároveň věřit v radikální socialistické postuláty, zatímco umírněná pravice se, kromě libertarianismu, bojí využívat myšlenky radikální pravice. Myslím si, že to je její velká slabost, že nepřijímá ani myšlenky, které by umožnily bojovat, a proto byla zcela přelstěna a prakticky kulturně zničena.

Co dnes zbývá z intelektuálního konzervatismu? Je téměř u konce. Michael Oakeshott a lidé jako on jsou již dávnou vzpomínkou; profesor Maurice Cowling zemřel; Scruton alespoň v médiích částečně utichl ve srovnání s dobou, kdy jsem byl mladší. Víte, pokud byste se dnes jako radikální konzervativec postavili této společnosti – pokud je to vůbec možné –, museli byste použít radikálně pravicové myšlenky, a ty oni nechtějí. Nechtějí se jich dotknout a mají z nich hluboký strach. I kdyby je vyjádřili formou Guillauma Fayeho, Alaina de Benoista nebo kohokoli jiného. I to je příliš.

Nezbytným důsledkem bude, že sféra idejí, kterou nyní opustili, se zmateným způsobem zhroutila do obecného liberálního bahna a radikálnější síly budou muset zastupovat názory, které byste od nich v minulosti očekávali. Ale možná bylo vždy mylné věřit, že je budou hájit.

Proč se nebránili? Proč měli problém přijmout myšlenky radikální pravice a využít je?

Příliš konformní, příliš buržoazní, příliš ustrašení, příliš neintelektuální, příliš snobští, příliš materiálně zajištění. Všechny tyto varianty. Samozřejmě se liší u každého jednotlivce v rámci tohoto spektra. Někdo jiný to vždycky udělá. Zvrátit mnoho procesů úpadku bude vyžadovat tvrdost a určitou míru možné ošklivosti. Taková politika bude nevyhnutelně zahrnovat pracující třídu a velkou část populace, se kterou by se raději nespojovali a politizovali. Smyslem velké části jejich politiky je v jistém smyslu udržet tuto skupinu do jisté míry mimo politický proces. Proto řešení úpadku za jejich vlády vyžaduje tak radikální změnu myšlení, že na to v jistém smyslu nejsou připraveni.

Není také pravda, že kulturní kontrolní orgány, které jsou na levici, mají prostředky k tomu, aby je démonizovaly natolik, že se bojí izolace?

Ano, to také, ale myšlenka respektovanosti je nedílnou součástí vyhýbání se démonizaci. Myslím, že jsem jednou v přednášce řekl, že když jsem se narodil, byl lídrem konzervativců Douglas-Home. Nedokážete si představit, že by byl členem, byť čestným, organizace

United Against Fascism (Spojeni proti fašismu). Cameron je údajně členem této organizace. Nemám tušení, zda tomu tak je, nebo zda se jedná pouze o silný mediální výron. Nicméně samotná myšlenka, že by mohl být považován za člena této skupiny ve srovnání s konzervativními vůdci minulosti, i když jen ze sociálních důvodů, je naprosto absurdní. A to vám ukazuje, že jsou rozpolceni strachem z věcí, které by před 50 lety považovali za normální a přirozené.

Setkal jste se během svého působení s nějakými konzervativními členy, konzervativními vůdci nebo poslanci, kteří na vás udělali dojem?

Ano, někteří z té staré britské generace, částečně proto, že politika je generační záležitost, a před válkou existovala generace lidí, kteří byli aktivní až do 60. let; někteří zemřeli až koncem 70. let; někteří byli aktivní dokonce až do počátku 80. let, ale tehdy už byli velmi staří. Někteří lidé, jako Julian Amery a další, mě nikdy neznali, i když jsem se jako teenager účastnil schůzek, na kterých mluvil, a on byl už velmi starý muž. Ronald Bell. Tito lidé. Amery je zajímavý muž, příbuzný Louise Ameryho, který napsal šestisvazkovou biografii Josepha Chamberlaina. Byli si docela blízcí s Enochem Powellem. John Amery byl samozřejmě na konci války pověšen za

zradu a byl členem jeho rodiny. Jednou pozval Giorgia Almiranteho, když byl Almirante vůdcem italského sociálního hnutí, na konferenci konzervativní strany. To vyvolalo trochu rozruch. Takže ten prvek tam byl, ale byl to umírající prvek. Byl v podstatě antikomunistický a zuřila studená válka, takže je to pochopitelné. Ale oni nechtěli myslet nad rámec běžných věcí.

Opět zde chybí radikální myšlení, přetrvává nepřiměřená snaha o seriózност a touha být považován za toho, kdo stojí na správné straně, názor, že pokud zvítězí kapitalismus, vše bude v pořádku, a názor, že pokud byl poražen sovětský komunismus, vše bude v pořádku. Je pochopitelné, proč si to mnozí myslí, ale jak se ukázalo, šlo o velmi, velmi povrchní názory a svět, ve který skutečně věřili, zmizel, protože nebyli připraveni uvažovat radikálněji o světě, ve kterém žili, a o skutečnosti, že se kolem nich měnil, i když byli ještě ve středním věku až raném stáří a mohli být mentálně stále mladí.

Smrt konzervatismu je tedy intelektuální a morální smrtí, ať už jde o středopravici zde, křesťanskou demokracii v Evropě nebo jakoukoli intelektuální složku Republikánské strany ve Spojených státech. Vše je součástí jednoho celku. Středopravice je zbavena hodnot

a bezcenná. Kdyby bylo možné s Cameronem upřímně diskutovat, co vlastně zastává kromě toho, že se točí v kruhu, je jako Tony Blair a řídí úpadek o něco účinněji než Brown?

Jaký je váš názor na UKIP?

Z politického hlediska je to docela důležitá. Ideologicky UKIP pohrdám, ale politicky je docela důležitá, protože rozbila blok střední třídy. Pro mnoho konzervativních lidí, zejména ze střední třídy z jižní Anglie, je hlasování pro UKIP radikálním gestem, a ačkoli by se nad tím mnozí zastánci tvrdé linie pohrdavě usmáli, pro ně je to pravda. Odklon od modré k fialové a žluté není bezvýznamný.

UKIP je podle mého názoru rozdělena na dvě části. Polovina z nich jsou pravicoví liberálové, kteří jsou libertariáni, fanatičtí zastánci trhu a Spojených států, kteří by rádi opustili Evropskou unii a připojili se k Severoatlantické alianci, a tím by vlastně jen vyměnili jednu federaci za druhou. Polovina z nich sympatizuje s krajní pravicí, často spíše buržoazním způsobem, ale přesto. Myslím si tedy, že je to půl na půl a vy byste měli vzít tu polovinu, která tu je. Pokud se vám podaří je odtrhnout, získáte více populistických krajně

pravicových europoslanců, získáte mnohem větší vliv a posunete se dále do pravého křídla, kde byli konzervativci. Také spojíte hlasy střední třídy s hlasy dělnické třídy. Jsou tedy součástí syntézy.

Jak se to dělá? Je to vůbec možné?

Střední třída potřebuje vidět lidi, kteří jsou jim podobní, a podle mého názoru nebude volit hnutí dělnické třídy. Nejde ani tak o to, že by chtěli vidět měkké, reflexivní nebo milé lidi, ale chtějí vidět lidi, se kterými se mohou ztotožnit. Můj názor je, že pokud nejsou vnímáni jako šílení, není tak důležité, jak radikální jsou.

Evropské země mají tradici krajní pravice, respektovanou tradici krajní pravice, ale Británie ji nemá. Proč je tomu podle vás tak?

Myslím, že taková tradice existuje, ale prakticky se ztratila a nebylo nic, co by ji mohlo pokračovat. Ve Francii máte celou řadu intelektuálů ve velmi radikálním prostředí. Nezapomeňte, že tito lidé buď během války kolaborovali s Vichy, nebo ne, byli to spíše čistí nacionalisté jako Maurras, který zůstal ve svém domě a ani odboj ho na konci války nemohl popravit gilotinou, protože nenáviděl Němce a nekolaboroval. Ale většina z

nich kolaborovala a Robert Brasillach byl za kolaboraci popraven gilotinou, Drieu La Rochelle spáchal za kolaboraci sebevraždu a tak dále.

Intelektuální tradice ve Francii však přežila částečně díky větší míře intelektuálního radikalismu. Máte kulturu, která učí filozofii od 6 let, zatímco většina Britů by měla potíže vám vysvětlit, co filozofie vlastně je. Do jisté míry se tedy jedná o odlišný druh kulturnosti. Máte také extrémní levičáky, kteří se stávají extrémními pravičáky, což je v Británii velmi vzácné.

Vůbec nejde o antiintelektuální nebo filištínskou kulturu. Jen má odlišný přístup k intelektualitě. Už dávno ji privatizovala. Intelektuálové tam dělají, co dělají, ve své malé zóně, a pokud nezpůsobují potíže, můžete mít téměř neomezenou svobodu projevu.

Všechny tyto zákony, které byly přijaty, aby zabránily svobodě projevu: pokud věci vyjádříte abstraktně, nikdo se vás nemůže dotknout. Ale masy ani nevědí, o čem mluvíte, a tak mluvíte jen s malými skupinkami lidí. Ale to je definice britské intelektuality.

Pokud se podíváte na britskou/anglickou tradici krajní pravice, najdete tam řadu Američanů z počátku 20. století, kteří přišli s novou anglickou citlivostí: Wyndham

Lewis, narozený v Kanadě; Ezra Pound; T. S. Eliot. Jsou to převážně literární osobnosti, ale je tu i Raven Thomson, který je jakýmsi fašistickým teoretikem kolem Mosleyho; je tu sám Mosley, který je poměrně významným teoretikem; jsou tu lidé jako Bill Hopkins po válce, který je sice málo známý, ale existuje a je známý v intelektuálních kruzích; je tu pravicové křídlo fenoménu Angry Young Men, což je médiem vytvořená věc a je převážně syntetická. Ale v některých ohledech tato tradice tak nějak vymírá. Máte Henryho Williamsona na obou stranách války. Ale po něm je mezera, protože neexistuje žádné skutečně soudržné hnutí. Objevili se revizionističtí historici jako David Irving. To je pravda. David Irving byl zpočátku považován za levicového, samozřejmě, když Kimber vydal knihu The Destruction of Dresden, protože tradičně pouze levicoví lidé odsuzovali činnosti Spojenců ve válce, a to byl vlastně docela chytrý tah ze strany Irvinga. Teprve později se lidé dozvěděli o „plném rozsahu zděšení“, jak se tvrdí.

Ale ano, existuje tu mezera. Ale kolik je vlastně velkých intelektuálních konzervativců? Oakeshott, Cowling, Scruton, pár lidí s průměrným myšlením, pár literátů, jako například deníkář Alan Clark. Většina vojenských historiků je samozřejmě konzervativní,

protože jsou psychologicky mírně autoritářští a mají rádi armádu. Dokonce i umírněná osobnost jako Max Hastings, který se samozřejmě intenzivně zabýval Irvingovými výzkumy, i když to není příliš známé. Ale je jich dostatek. Je pravda, že jich není mnoho. Naplnili by asi jednu polici knih, ale není jich mnoho.

Ale existuje zde intelektuální tradice. Kdyby existovala živá diskuse tohoto druhu na okraji Konzervativní strany, bylo by jich pravděpodobně více. Ale mnozí z nich se skrývali, popírali své skutečné názory nebo přešli od komunismu ke klubové reakci, jako Kingsley Amis, který začínal jako levičák a skončil jako trochu nudný klubový typ, s whisky v ruce, který na konci jen tak žvanil jako Daily Mail.

Ale intelektuálně si nemyslím, že je to tak důležité. Je to změna myšlení. Vzpomínám si, že John Braine, slavný autor z 50. let, napsal brožuru s názvem „Od komunistické strany k Monday Clubu“. A Monday Club ji prodával. Byla to jedna z brožur, které jsem si od nich koupil, když jsem se k nim jako velmi mladý muž připojil. „Od komunistické strany k Monday Clubu.“ Víte, je to něco jako... Je to něco, ale nestačí to. Je to téměř symptomatické pro skutečnost, že Braine to dokázal, bezpeněžný spisovatel ze severu Anglie.

Ne, to nestačí. Přisuzuji to strachu a postižené paralýze konzervatismu. Konzervativci jsou na jedné úrovni velmi slušní lidé, ale bojí se, strašně se bojí, a nejsou si úplně jisti čeho, ale vědí, že se bojí natolik, že nechtějí být nerespektovaní.

Takže další otázka samozřejmě zní: proč se sám nebojíte?

Nevím. Museli byste udělat genetické testy. Ale pravděpodobně proto, že jsem příliš extrémní, protože mám radikální názory. Mám v sobě velmi konzervativní stránku, ale pravděpodobně jsem bohém. Je ve mně umělecký prvek. Nezáleží mi na buržoazní úctyhodnosti. Nevadí mi to. Odtud často pocházejí vůdci extrémní pravice. Ve skutečnosti pocházejí stejně tak z umění jako z akademické sféry nebo z intelektuálů, a umění je psychologicky velmi radikální součástí společnosti, a proto vám tolik nezáleží na tom, abyste byli považováni za tak trochu démona.

A jak můžeme pěstovat více takových lidí? Jak můžeme obnovit radikální pravici?

Tím, že to bude vzrušující, tím, že to bude opoziční síla v rámci kultury, tím, že se řekne, že už to není levice, že levice zemřela. Víte, postava History Mana, kterou v 70. letech karikoval Bradbury a další, byla založena na

konkrétním židovském liberálním levicovém akademikovi jménem Laurie Taylor. To je teď mrtvé. Celá ta kultura. Pochody s pěstí vztyčenou na Essexské univerzitě. Všechny tyhle věci. To je teď všechno pryč a jakákoli energie opozice bude pocházet z druhé strany.

A je to pravda. Vzpomínám si, že v Maidenheadu uprostřed Berkshire byl bar, který už dnes neexistuje, ale kdysi se jmenoval Soviet Bar a dalo se tam zajít na Dzeržinského, zakladatele sovětské tajné policie Čeky. Dejte si Dzeržinského! Nikde jinde byste nenašli bar, kde byste si mohli dát Himmlera! A to proto, že Sovětský svaz... Znáte ty plakáty v metru? Davy... brýle s červeným praporem v pozadí a tak dále. Celá tato sovětská ikonografie mohla být znovu použita na kapitalistickém trhu.

Situacionismus je teorie, která je nyní stará 40 let a podle ní lze vše znovu použít, recyklovat, vše je absorbováno do systému 24hodinových médií. Ale jsou dvě věci, které nelze absorbovat: extrémní pravice a náboženský fundamentalismus, jak se tomu říká, nelze absorbovat. Tyto dvě věci nelze absorbovat. Vše se točí kolem toho, a to je samozřejmě velmi vzrušující, někdy i z nesprávných důvodů.

Více lidí se přidá, až se z toho stane normální opoziční proud. Ale to, co změní názor, není módnost ani dostupnost, ale morálka. Pro významnou část generací narozených po druhé světové válce jsou radikální pravicové postoje instinktivně nemorální. Protože před rokem 1939 tak neuvažovali. Bylo to disidentské, ale byl to jiný politický postoj. Poté tomu tak již nebylo. Důvodem, proč lidé nechtějí být nerespektovaní, je částečně morální respektabilita. Když tuto bariéru překonáte, napojíte se na idealismus, který se promítá do zelené politiky, do antifederalismu, do politiky týkající se zvířat a do všech těchto dalších, poněkud okrajových věcí. V jistém smyslu je to etická otázka. Pokud se vám podaří tuto bariéru prolomit, idealismus mladých a dalších lidí je vám k dispozici, ale nemyslím si, že se vám podaří získat velké množství lidí, dokud se tak nestane.

Liberálové, marxisté, nepřátelé radikální pravice ovládají televizi, ovládají filmy, ovládají média, ovládají vše, co stojí za to ovládat, vše, co formuje mysl mladých lidí. Jak s tím bojovat?

Internet je způsob, jak s tím bojovat, protože internet postupně pohltí všechny tyto struktury a ony se k němu budou muset připojit, aby přežily. Internet, který nelze zastavit a který je založen na americké vojenské technologii z minulosti, je tedy tím, co pohltí kontrolní

metodologii, která nyní dohlíží na média. Myslím, že v 80. letech existovala popová kapela s názvem Pop Will Eat Itself, a internet je takovým médiem, které pohltí samo sebe a stane se něčím jiným. Lidé mladší 30 let sledují pouze internet, protože na internetu mohou vidět všechna stará média, takže prostě chodí na internet. A můžete mít neznámá setkání s lidmi, která mohou být na internetu viděna milionkrát, pokud máte něco, co je považováno za hodné poslechu. Nyní samozřejmě internet obsahuje naprostý odpad. Je to všechno, co lidská mysl kdy pojala. Takže na něm najdete to nejhorší i to nejlepší, co lidé dokážou, ale je to vlastně jen elektronický simulakrum lidského mozku a jeho potenciálu k dobru i ke zlu. Internet to tedy zničí a do značné míry už to udělal. Je to nekontrolovatelné, i když úřady mohou zasáhnout a podívat se, co máte na pevném disku, aniž byste o tom věděli, dokonce i když jste u počítače. Protože v tom světě neexistují žádná tajemství, víte. Zároveň ale zcela rozbil liberální propagandu a oni to nakonec vědí a všichni se na to také dívají. Víte, proč o mně Melanie Phillips píše v The Spectator? Protože to ví. Protože The Spectator mě nikdy nezaměstná, abych pro ně psal, alespoň ne teď, ale ona to ví.

I když byla šance, že kdybych se vydal jinou cestou, kdybych začal lhát už v rané fázi, což je nutné, aby se člověk stal významným členem Konzervativní strany. Když se vás řídící výbor zeptá: „Jste pro trest smrti?“, musíte říct ne, abyste postoupil do další fáze. A pak se vás zeptají: „Jste pro další integraci do EU?“. Odpovíte: „No, víte, raději bych zachoval suverenitu.“ A staré dámy ve výboru – madam Defargesové z hrabství – přikývnou, ale vy už jen zdržujete, hrajete takovou hru, postupujete dál, vždy říkáte to, co posluchač chce slyšet, abyste se dostal do další fáze, protože pokud to neuděláte, budete vyloučen. Jaký má smysl snažit se být začleněn, když se chováte tak, že se sami vyřazujete?

A co etnická politika? Řekl byste, že politika je etnická?

Ne. Ano, vzpomínám si, že někdo z extrémní pravice jednou řekl, že si nemyslí, že jsem „rasista“. No, to je divné, že? Protože to je to nejhorší, co vám v současné liberální společnosti mohou říct. Ale můj názor je, že jsem nietzscheán a moje názory jsou filozofické. Rasa je primární identita, z níž vychází kultura a bez níž nelze udržet civilizaci, ale osobně věřím, že život je ve skutečnosti o vzestupu od toho, co je zakořeněné a fyzické.

Takže v naprosto racialistických hnutích vždy existuje socialismus, zatímco pro mě je to hierarchie, která je založena na něčem. Strom má kořeny, vyrůstá ze země, směřuje ke slunci a zdravému ovzduší, má vodu a tak dále, roste a větve se rozrůstají, je to zdravý rostlinný organismus. Ale roste nahoru, směrem k něčemu. Koneckonců, rasa je materialismus. Ale protože celý konsensus liberální levice popírá, že je to základ pro vytvoření občanské struktury, založili společnosti na značných lžích.

Otevřeli také dveře demografické zkáze své vlastní skupiny, částečně nebo zcela, a také udělali zásadní chybu ohledně povahy civilizace, protože pokud popíráte, že život má fyzický základ, nevyhnutelně oslabíte – možná ne úplně, ale téměř do nicoty – kulturu, kterou můžete vytvořit.

Ale život má fyzický základ. Dítě, které se narodí bez končetin, je fyzickým základem života. Šílenství je fyziologické. Perverze je fyziologická. Fyzická dokonalost je fyziologická. Krása je fyziologická. Lidé mohou s tím, co mají, dokázat docela dost. Intelekt je fyziologický. Tyto věci jsou primární a mají přednost, a život je na nich založen. Duševní nemoc je fyziologická. Touha brát drogy celý den je fyziologická, alespoň částečně. Je to

socializované, je to kulturně podmíněné, ale má to fyzický základ. Popírat, že existuje biologický fyzický základ samotné podstaty vašeho vlastního stavu a společnosti, znamená dostat se do nemožné situace.

Současní západní vůdci věří spolu s Obamou, že je možné vytvořit jakousi postrasovou civilizaci. Je možné vytvořit oslabenou společnost skupin, které jsou částečně rozložené – zejména na okrajích – a které vždy minimalizují a popírají sílu a sebevědomí svých vlastních kultur, pokud popíráte primární etnicitu, která leží pod nimi. Takže se všichni mohou shodnout, že se nebudou příliš lišit, aby nedocházelo ke konfliktům, ale to není civilizace. Je to jen společnost založená na skupinách, kde lidé plují s proudem a doufají, že se vyhnou potížím.

Pokud budou současné trendy v Británii, Evropě a ve světě pokračovat, jak vidíte společnost za 30 až 40 let?

Kde? Jen tady v Británii, nebo obecněji?

Tady v Británii a pak obecněji.

No, vždycky jsem říkal, že pokud existuje konečný bod, pak to bude konec, a to je předmětem debaty. Nejsem přesvědčen, že život má konečný bod. Určitě má začátek a končí smrtí. Sociální smrt je těžší určit. Nicméně, pokud se nic neudělá pro zvrácení současného

trendu, za 40 let v podstatě zanikneme. Budeme tvořit jen nepatrnou část této společnosti, co se týče etnického a rasového složení. Liberální mravy převládnou do takové míry, že velká část středních sociálních struktur, jako je rodina a podobně, se zcela zhroutí a dojde k úplné atomizaci, kdy budou jednotlivci tak nějak osamělí a opuštění.

Nemyslím si však, že by to mohlo jít ještě dál. Myslím, že liberální křivka se zastavila a vyjednává o svém ústupu. Ale jde o to: mohou se objevit jiné síly, které ji posunou ještě dál? Každý si řídí svůj vlastní úpadek. Myslím, že liberalismus právě teď začíná řídit povahu svého vlastního úpadku. Jde o to, co ho nahradí, a v hloubi duše je to v mnoha ohledech otázka odvahy.

Mnoho problémů, kterým čelíme, je ve skutečnosti etického rázu. Mají lidé odvahu něco udělat? Dokážou vystoupit ze svých vlastních životů? Britové se chovají velmi hrdinsky, když jim to nařídí jejich instituce. Je pro ně velmi obtížné začít něco sami od sebe. Je pro ně velmi obtížné vyniknout. Je pro ně velmi obtížné stát osamoceně, zejména když se setkají se společenským, kulturním nebo ideologickým nesouhlasem. V naší skupině se zdá být velký individuální heroismus, ale zdá se, že je zde také prvek morální plachosti a extrémního

konzervatismu a konformity, a lidé jsou traumatizováni liberálními myšlenkami a mají pocit, že se jim nemohou postavit. To je politická korektnost. Je to jen gramatika, která kontroluje lidi v jejich vlastní mysli. Většina lidí se z toho nemůže dostat, a dokud to nerozbijete, jiné síly se neobjeví.

Mnoho lidí by rádo volilo krajní pravici, ale bojí se to udělat. Bojí se, že budou nějakým způsobem poskvrněni, že po nich někdo půjde, že přijdou o práci, že je přestanou mít rádi lidé, které znají, a tak dále.

Myslíte si, že s tím, jak krajní pravice získává více hlasů a více lidí je voleno, bude schopna posunout politiku více k radikální pravici?

Ano, o tom není pochyb. Je to proces. Kulturní dynamika je forma energie. Před 2500 lety žil filozof jménem Hérakleitos, který věřil, že vše je založeno na formách ohně, jak tomu sám říkal, energii. Zoroastriánský systém, starý árijský systém, je částečně založen na tomto principu. Čím více tlačíte v jednom směru, tím více získáte. Umírněná levice vede k méně umírněné levici a ta vede k ještě méně umírněné levici a vytlačuje ji dál.

I když musíte chtít, aby to pokračovalo, a jsou lidé, kteří se chtějí držet toho, co mají, jako v karetní hře. Ale události mají v sobě něco děsivého a pravdou je, že když se prosadí velmi umírněná a poněkud chaotická populistická strana, řekněme údajně extremistická, a sklidí úspěch a získá velké množství hlasů, všechno se změní. Všechno se změní a všichni se tomu začnou přizpůsobovat, lidé začnou měnit své postoje a otevírají se prostory i pro možnosti, které by z liberálního hlediska byly považovány za horší.

Takže ano, je to otázka energie. A bude pár liberálů, kteří nesouhlasí a věří, že možná by se umírněná krajně pravicová strana mohla přizpůsobit, aby zastupovala ubývající podíl původního obyvatelstva a možná vyjednala jejich cestu současnou multikulturní fází. Někteří začínají uvažovat v těchto souvislostech. V současné situaci jsou považováni za odpadlíky, ale tato logika samozřejmě vede k další logice.

Je to logika Sinn Fein. Kdysi to byli nemilosrdní teroristé, s nimiž se nikdo neodvážil mluvit, a jejich hlasy za ně vyjadřovali herci v rádiu. Ale po několika mezistupních fázích – trvalo to celý můj život – jsou nyní ve vládě, a přesto v jistém smyslu nedostali to, co chtěli, i když mají určitou moc.

A nyní je Irsko součástí Evropské unie, Lisabonská smlouva vládne nad Irskem, takže Sinn Fein se skutečně odtrhla od Británie a skončila s něčím stejně špatným. Jaký je váš názor na Evropskou unii?

No, je to staré životní přísloví, že lidé často dostanou opak toho, co chtějí, a to bez ohledu na to, jak moc se snaží o opak. Ano, Evropská unie je... vážný, ale přesto papírový tygr, protože Evropská unie je podle mého názoru pokusem o velmi mírnou, oslabenou liberální německou dominanci, ale je to druh dominance, za kterou se stydí i samotní Němci. Německo je nejmocnější zemí na kontinentu a moc dominuje. Je pro ně morálně účinné být nejsilnější zemí v Evropě, ale Němci jsou morálně a mentálně tak poraženi a plní sebenenávisti a strachu, že to nejlepší, co mohou udělat, je tato oslabená celní unie s vlastní měnou, která je ve skutečnosti opět německou markou.

Ačkoli mnoho členů UKIP a antifederalistů vnímá EU jako velký tyranský stroj útlaku, já ji považuji za slabou, nafouklou byrokracii, která by se při silném kopnutí rozpadla. Je pravda, že by se mohla proměnit v něco agresivnějšího, pokud by liberalismus v národních státech unie čelil velké výzvě. Myslím, že to je pravda, ale podle mě je EU papírovým tygrem.

Víte, německý parlament schválil zákon, že jejich vlastní vojáci nemohou bojovat v Afghánistánu. Takže jdou do severního Afghánistánu, kde nejsou žádní Talibánci, protože ti jsou na jihu. A německá válečnická tradice je jednou z elitních válečnických tradic evropské civilizace. Tito vojáci by samozřejmě byli vynikajícími vojáky, kdyby došlo na nejhorší. Ale Německo je v podstatě morálně příliš zlomené, aby svým vlastním mužům dovolilo bojovat. Myslím, že to je logika EU.

Mohli si vybrat Blaira, drzého, lživého lháře a herce jako prezidenta nové Evropy. Místo toho si vybrali dva byrokraty, kteří jsou nejnižším společným jmenovatelem všech členských zemí, o kterých nikdo nikdy neslyšel. Je to tedy zbabělost. Důvodem, proč Amerika a Sovětský svaz dominovaly poválečné Evropě, je to, že Evropa byla rozvrácena krvavými událostmi 20. století. Morálně rozvrácena. Nejde jen o fyzické ztráty, ale také o ztráty etické, strach a paniku.

Takže já euro nechci a přál bych si, abychom opustili Evropskou unii, ale v jistém smyslu je Evropská unie oslabená bestie, která má ale trochu sílu, zejména pokud zasahuje do Británie a zatýká lidi za to, co řekli, napsali a za jejich myšlenky, a odvleče je na kontinent a uvězní je.

Ale i to je jen důsledek reakce na druhou světovou válku, založené převážně na strachu.

Takže odejděme z EU, ale nebojme se toho a nebojme se ani důsledků odchodu, které jsou velmi malé. Stále bychom byli členy EFTA, stále bychom obchodovali s většinou těchto zemí, museli bychom dodržovat některé jejich zákony, abychom s nimi mohli obchodovat, ale většina z nich jsou zákony, které říkají, že byste neměli platit někomu 50 pencí za hodinu, s čímž souhlasím. Prostě si myslím, že bychom je měli přijmout. Není to jejich věc. Ale to neznamená, že se mýlí.

Takže ne, nevidím Evropskou unii tak, jak ji vidí někteří pravicoví lidé. Tvrdá Evropská unie, ta z Mosleyho představy, orel uprostřed kruhu hvězd, to je něco jiného. Existuje mnoho liberálů, kteří se tajně obávají projektu EU a věří, že je to trojský kůň a že pravice se dostane k moci v Bulharsku, Itálii a dalších zemích a vnutí svou vůli umírněnějším liberálním zemím v rámci EU.

To tak nevidím, ale je to užitečný strašák, který můžete použít proti liberálním názorům, protože liberálové se vždy bojí, vždy se obávají, vždy přemýšlejí, vždy rodí nové představy o obavách a úzkosti, jsou hluboce úzkostliví a jedním z cílů pravicové politiky je je

děsit, lovit jejich mysli novými monstry, která přicházejí. Je to jako Noční můra v Elm Street, víte. Jedna, dvě, tři, čtyři, pět. Protože politika je z velké části v hlavě a lidi můžete vystrašit. Baví mě děsit liberály. Baví mě je trápit, zapichovat jim špendlíky do zadku a sledovat, jak poskakují a tak podobně. Je to nesmírně zábavné a člověk by měl hrát na jejich obavy, které jsou velmi groteskní a docela reálné...

Liberálové se velmi bojí islámu, militantního islámu.

Ano, já vím.

Mají na to právo?

Ano, ve skutečnosti ano, protože je to neliberalismus jako náboženství. Jsem samozřejmě trochu podivín, protože nechci islamizaci Evropy nebo této země, ale islám obdivuji. Jsem známý tím, že v těchto věcech mírně nesouhlasím. Měli by existovat ve své části světa mezi Marokem a Indonésií. Mají svou část světa. V podstatě mají šestinu světa. Měli by si udržet svůj blok, měli by si udržet ummu, měli by si udržet své možnosti. Je to jiný způsob bytí člověka.

Většina lidí ze Západu nedokáže pochopit metafyzický objektivismus, který je tak absolutní, a vy jste se poddali otroctví Boží lásky jako základu systému.

Většina lidí ze Západu nedokáže ani začít chápat, o co jde, částečně proto, že se dostali do takové míry sekularity, že všechny náboženské myšlenky je v současné modernitě, postmodernitě, nechávají poněkud chladnými.

Islám představuje pro současný liberalismus velmi reálnou hrozbu, protože jeho stoupenci nepochopili podstatu multikulturalismu, o jehož zavedení usilují. Za prvé, mnoho lidí, kteří se hrnou na Západ, je méně liberálních než ti, kteří zde již žijí. Za druhé, mnoha z nich se nelíbí řada věcí, které na Západě vidí, a není to proto, že by nás litovali. Mají pocit, že jsme trochu slabí a beznadějní a že budeme odsunuti stranou.

Islám je velmi pravicový, pokud chcete použít tento pojem, druh světového systému. Proto se k němu po druhém vatikánském koncilu konvertovali extremističtí katolíci. Konvertovali k němu také někteří fašisté a nacionální socialisté. Protože je totální a absolutní.

To není náš přístup. Naše civilizace je podle mého názoru založena na opačném principu otevřenosti a reflexivity a na evidencialismu, o kterém hovoří Lady Renouf, a na sokratovské tradici. Západní civilizaci vnímám především, ale ne výlučně, jako řecko-římskou, a to především v diskurzu, který používá k přemýšlení o

sobě samé. Vycházíme z názoru, že existují určité absolutní hodnoty a určité pravdy, ale nejsme si zcela jisti, jaké to jsou, a chceme je ověřit prostřednictvím života, boje, důkazů a tak dále. To neznamená, že neexistují žádné pravdy. Neznamená to, že neexistují věci, které stojí mimo život. Stalo se to, že jsme se zmátli ohledně našich vlastních představ o civilizaci, a to nás přivedlo do podzimního období. Nyní nám hrozí nebezpečí ze strany jiných skupin, protože váháme a ztratili jsme přesvědčení, na nichž byl Západ tradičně založen.

Islám pro nás ve skutečnosti nepředstavuje hrozbu, protože nemůže dobýt Západ zevnitř. To je můj názor. Může dobýt Západ zvenčí, fyzicky prostřednictvím násilí, demografických změn a militantní propagandy. Ale Západ je založen na opačné civilizační etice, a proto ho nemůže dobýt. Pokud si všimnete, prakticky žádný původní obyvatel, kromě radikálních extremistů a outsiderů, o něj nemá vůbec žádný zájem. Nepřitahuje západní obyvatele. Nepřitahuje západní mysl. Dokonce i lidé, kteří se o něj zajímají z důvodů náboženského paralelismu nebo perennialismu nebo podobných diskurzů, se v hloubi duše téměř nikdy nekonvertují, a pokud ano, konvertují k sufismu, nejotevřenějšímu prvku islámu, nebo se velmi rychle vzdálí. Nemůže tedy přijít

zevnitř. Může dobýt pouze zvenčí. Ale samozřejmě, pokud jsou lidé slabí a zlomení a někdo je silnější než oni, může na ně namířit zbraň. To je pravda.

Zmínil jste islám od Maghrebu po Indonésii a mnoho západních, nebo takzvaných západních politiků má jakousi dvojí loajalitu k určité zemi na Blízkém východě, která se dříve nazývala Palestina.

To je pravda. Ano.

Jak byste hodnotil islámskou výzvu pro tuto část světa?

No, myslím si, že v této otázce z jejich pohledu, který se liší od našeho pohledu... To je právě ta pointa. Můžete pochopit postoj druhého, ale nemusíte s ním souhlasit. Liberalismus se nad těmito relativitami zamýšlel. Cítím vaši bolest tak silně, že bych chtěl být na vašem místě. No, nikdo by to ve vztahu k nám opravdu neudělal. Ale je to logický postoj. Myslím tím, že islámské odsouzení a/nebo arabský nacionalismus a postoje lidí jiné barvy pleti vůči Izraeli jsou zcela legitimní, protože je to teroristický stát, který zabral palestinskou půdu a drží ji silou.

Není to úplně náš problém, ale vždy do něj budeme vtaženi kvůli moci, kterou tato skupina má a projevuje ve Spojených státech, a kvůli tomu, že Británie je do takové míry závislá na Spojených státech. Michael Portillo v 90.

letech, když byl ministrem obrany za konzervativní vládu, prakticky řekl: „Nemáme žádnou zahraniční politiku. Je nám diktována Spojenými státy.“ To znamená, že jsme neustále vtahováni do jejich přestřelek, mikro-válek a mikro-válek, které se právě chystají přerůst v velké války na Blízkém východě a dále, přičemž všechny jsou, i když v tlumeném smyslu, vedeny za účelem zajištění bezpečnosti tohoto státu.

Tento stát je však vyzbrojen jadernými zbraněmi a je odhodlán vydržet a bojovat, pokud nebude jiná možnost. Je to tedy velmi obtížný úkol a problémem je, že liberálové vše zkomplikovali. Vše smíchali dohromady. Výsledek může být příznivý, může být průměrný a zmatený, a může být také strašný pro mnoho, mnoho lidí, kteří se ještě nenarodili. A my to opravdu nevíme.

Nezapomeňte, že když Obama nastoupil do úřadu, CIA – která se v mnoha věcech mýlila, včetně zbraní hromadného ničení v zničeném Iráku, ale možná věděla, že tyto teze byly od samého začátku nesprávné – Obamovi řekla, že v příštích 25 letech dojde na Blízkém východě k jaderné válce, tedy k jaderné výměně. A ne vždy se mýlí, protože předpověděli válku mezi Gruzií a novým Ruskem pod vedením Putina a Medveděva rok předtím, než k ní došlo. Nyní se jedná pouze o

zpravodajskou zprávu a tyto zprávy vydávají neustále. Rusko nedávno provedlo válečné cvičení, při kterém bylo Polsko a Česká republika zničeny. Vlády a státy tedy tyto věci dělají neustále. Ale existuje tam skutečný civilizační bod vzplanutí, tektonický bod vzplanutí mezi národy a kulturami světa, a Izrael tam je a vynucuje, vynucuje, vynucuje tento bod vzplanutí jako nálož.

Můj názor je, že Západ by se měl od Izraele odtrhnout. Mají svůj vlastní osud. Měli by dělat, co chtějí. Můj názor je v konečném důsledku opačný než názor islámských radikálů. Že by měli opustit Západ a budovat islám v ummě. Ale za to musíme zaplatit cenu, a to že opustíme Blízký východ, přestaneme se do něj vměšovat, přestaneme se snažit zmocnit se jejich ropy, přestaneme zasahovat do jejich zemí, přestaneme svrhávat skupiny v jejich zemích, které se nám nelíbí. Není to naše věc. Nyní žijeme v postimperiálním světě.

A opustíme Izrael a řekneme, že Izrael není naše starost. Lidé to budou formulovat různě a budou říkat, že nejsou opravdu proti, ale že chtějí být neutrální a tak dále, ale výsledek bude stejný. Ustoupíme a dojde k oddělení.

V hloubi duše si mnoho muslimů přeje oddělení. Chtějí svět rozdělený na bloky, protože si tak nějak

uvědomují, že by mohli z demografického hlediska dobýt Západ, i když mnozí se obávají, že muslimové pod západním vlivem sekularizují. Ideologická moc Západu je velmi silná a Západ je sice velmi slabý, ale neuvěřitelně silně ozbrojený. Bush svrhl Saddámův režim za 10 dní, a to byl jeden z nejbrutálnějších režimů v třetím světě. Nikdy nezapomínejte na sílu, kterou Západ může uvolnit. Ani vůdci jako Nick Griffin nejsou liberálové. Kdyby měli moc, za určitých okolností by ji využili.

Blair jednou řekl, že jdeme do války s Irákem a dalšími zeměmi, protože pokud tak neučiníme a neochráníme západní společnosti ani v jejich současné podobě, přijdou za námi jiní, kteří nesdílejí naše hodnoty, a udělají to pro masy. Mluví o tom, co by nazval nehumanistickými formami názoru, čímž myslí určité dobře známé politické tendence, o kterých liberálové neustále přemýšlejí. Nikdy nepřestávají přemýšlet o těchto tendencích, protože jsou jejich opakem, chápete.

Myslíte si, že dojde k válce s Íránem? Izrael-Írán? Amerika-Írán?

To nikdo neví. Je těžké to předvídat. Existují tendence v obou směrech. Myslím, že kdyby měl dojít k opravdu ničivému prvnímu úderu, stalo by se to za

Bushe. Aškenázské lobby ve Spojených státech Obamovi nikdy nedůvěřovalo, ve skutečnosti ho nechtělo, nechtělo, aby se stal prezidentem, chtělo, aby se prezidentkou stala Hillary Clintonová. Ona byla jejich skutečnou kandidátkou. Slíbila ničivý útok na Írán, pokud by Izrael někdy zažil první úder.

Írán je stále ještě daleko od jaderné zbraně. Pokud vím, skryli svá jaderná zařízení na 56 nebo 57 místech. Mnohá z nich jsou pod školami, mnohá pod nemocnicemi, mnohá pod horami. Můj názor je, že od nynějška budou pravděpodobně schopni každý rok vyvinout štěpný materiál pro jadernou hlavici, ale Mossad údajně věří, že jej nebudou schopni zbrojně využít nejméně do roku 2015. To je časové okno 5 až 6 let.

To nikdo neví. Pokud je Izrael chce zasáhnout, budou muset doplnit palivo ve vzduchu. Nebudou riskovat, že jejich piloti budou muset vyskočit s padákem nad Blízkým východem, kde je bude pronásledovat a zabije jakákoli arabská země, nad kterou přistanou. Amerika jim bude muset doplnit palivo, což znamená, že v podstatě budeme muset útok povolit. Rusko prodalo Íránu spoustu velmi pokročilého vybavení, které mohou použít k útoku na Izraelce, pokud je napadnou ve vzduchu. Írán je v podstatě na pokraji vývoje velkého počtu raket, které

mohou zasáhnout všechny americké základny v Iráku a Afghánistánu. Pokud Írán nařídí šíitům, aby povstali proti americkým silám v Iráku, nastane naprostý chaos, a šíité jsou loajální k nim, nikoli k někomu jinému.

Američané dosáhli v irácké dobrodružství přesně opačného výsledku, než chtěli. Rozšířili šíitský kalifát z Teheránu až k hranicím Izraele, což je přesně opak toho, co chtěli. Další příklad toho, jak lidé dostanou to nejhorší, co chtějí.

Musíme se pokusit oddělit se od pomsty třetího světa, zejména proti tomuto státu na Blízkém východě, která se nás ve skutečnosti netýká a do které bychom mohli být vtaženi způsobem, který je zcela v rozporu s našimi zájmy a vůbec nám neprospívá.

Pokud se tedy od Izraele odtrhneme, jak se zachová velmi vlivná židovská menšina v Británii...

Zejména ve Spojených státech. No, budou šílet a začnou křičet a křičet a křičet. Budete se s tím křikem muset vyrovnat. Věřím, že přijmete následující návrh: nikdo nebude fyzicky zraněn, ale Západ má určité specifické zájmy, které jsou jeho a se kterými se musí sžít, pokud chce přežít.

Vezmu si jako příklad film Mela Gibsona. Nejsem katolík. Nejsem křesťan. Když Gibson, který je přiznaně hollywoodskou hvězdou, synem nejkontroverznějšího muže Austrálie, je kombinací papeže a Colina Jordana, jakým byl, [sic], natočí film a všichni v amerických masmédiích křičí a křičí a křičí celé měsíce. A přesto se promítá v každém multikině, distribuuje ho Disney a Icon Films, je na každém autobusovém zastávkovém kiosku, v každém WHSmith, na Amazonu, na billboardech. Nyní má tržby 500 milionů dolarů. Je to devátý nejúspěšnější film v historii světové kinematografie.

Co si o tom myslíme? Nakonec se postavil proti lobby, postavil se proti jejímu křiku, postavil se proti jejímu zneužívání a čelil jí. Je stále naživu a natočil další filmy, alespoň jeden, a pokračoval dál. V jistém smyslu musíte přijmout křik a bojovat v kulturní válce. Ale pro mnoho lidí je to velmi, velmi obtížné, ne proto, že by se tak báli, že když na ně někdo zamává pěstí, neudělají nic. Je to morální strach.

Opět se vracíme k tomu, čím jsme začali v našich krátkých otázkách a odpovědích zde dnes večer, a to jsou etické otázky. Myslím si, že vše, co je na Západě špatné, není strukturální, není socioekonomické. Jsou to epifenomény a symptomy úpadku. Úpadek je uvnitř a je

duševní. Teprve když se změní duševní procesy, mohou se všechny fyzické vnější jevy přirozeně reorganizovat. Nebude to snadné, bude to velmi obtížné, ale když se změní mentalita, změní se všechno ostatní. To, co vidíte kolem sebe, je výraz mentality, ne naopak.

Skutečnou otázkou, kterou si musíte vždy klást, je, proč jsou západní lidé tak lhostejní ke svému vlastnímu sebevědomí a proč věří v myšlenky, které by mohly vést k téměř úplnému vyhynutí jejich druhu, jejich kultury, jejich civilizace? Nikdo neví, jak to dopadne, protože to nemůže nikdo vědět. Ale proč jsou tak lhostejní k procesům, které se odehrávají? Pravdou však je, že nejsou lhostejní, protože o těchto věcech často mluví hloupým a zkresleným způsobem.

Někdo přirovnal přirozenou existenci Židů jako rasy k existenci pandy velké jako druhu. Panda velká je přírodovědci často označována za druh, který je již na pokraji vyhynutí v důsledku přirozených procesů a jehož další existence může být přičítána pouze vnějším zásahům. Souhlasíte s tímto názorem a pokud ano, do jaké míry?

Ano, takhle jsem to ještě neslyšel. Mnoho židovských vůdců je samozřejmě hluboce znepokojeno procesy asimilace, lidského humanismu a integrace, které je

pohlcují. Podle sčítání lidu přestává každý rok v Británii 3 000 Židů být Židy ve smyslu vlastní definice. Rabín Jonathan Sacks, který je formálním vůdcem této komunity a ve skutečnosti je konzervativcem, věří, že jsou asimilováni až do bodu poloviční destrukce, a na tom je něco pravdy.

Ale samozřejmě nemůžete desítky let prosazovat liberální humanismus, zejména z pohledu reformního judaismu, a nečekat, že se to obrátí proti vám. Mnoho lidí není avantgardisty. Víte, většina lidí chce jen snadný život založený na obchodu a rodině, a jakoukoli příležitost k dekonstrukci využijí. Pokud tedy prosazujete dekonstrukci skupin, bude to mít odezvu a vrátí se to k vám.

Žádná skupina se nemůže vymanit z logiky svého vlastního uvažování. Zejména v tomto světě nelze říci: „To, co chci pro ostatní, není to, co chci pro svou vlastní skupinu“, pokud šíříte univerzální poselství. Pokud jste tribalista, což je z filozofického hlediska nominalista, můžete hovořit v konkrétních pojmech založených na skupině. Ale ne, pokud chcete, aby se celý zbytek světa lišil od toho, jaký jste vy. Prostě byste se připojili k ostatním. A odžidovštění mnoha Židů je v západní Evropě v plném proudu, a to natolik, že Izrael je pro ně

příliš velkou identifikací. Mnozí z nich nechtějí jít bojovat za tuto zemi, že? Chtějí zůstat tady na Západě.

Mám několik otázek, některé z nich se týkají Britské národní strany. Odpovíte mi na ně?

To je v pořádku, ptejte se.

Mnoho členů Konzervativní strany a UKIP sympatizuje s řadou politických opatření BNP, ale má potíže pochopit její hospodářskou politiku. Jistě víte, že Norman Tebbit letos na jaře označil BNP za „Labouristickou stranu s rasistickými sklony“.

Ano, ano.

Jaké hospodářské politiky tedy odlišují BNP od stran jako Labour a SWP, pokud vůbec nějaké existují?

Ano, myslím si, že SWP dnes již neexistuje jako soudržná síla, která by se vyznačovala takzvaným antifašismem. Ale v 70. letech byla Národní fronta démonizována konzervativními médii pro střední třídu jako socialistická strana s britskou vlajkou. Když jsem jako teenager četl The Telegraph, psali: „Zapomeňte na Rhodésii, zapomeňte na popravy a bičování, zapomeňte na imigrační politiku,“ o čemž instinktivně věděli, že mnoho jejich čtenářů bude sympatizovat s Národní frontou, „soustřeďte se na ekonomiku. Jsou socialisté.

Zdaní vás. Věří v socializované zdravotnictví, socializované školství a tak dále. Liší se jen málo od středolevé Labouristické strany. Nechoďte tam.“ A to je pro mnoho buržoazních lidí trochu přesvědčivé. Samozřejmě tvoří jen část společnosti.

Myslím, že správný přístup je pohlížet na to z jiného úhlu, a to takto: lidé jsou rozděleni podle tříd, ale jde také o princip „rozděl a panuj“. Mnoho lidí ze střední třídy je hluboce vlasteneckých, často poněkud zmateným populistickým způsobem, ale jsou. Na rozdíl od propagandy je jen málo lidí ze střední třídy, kteří si s radostí mnou ruce nad utrpením dělnické třídy během Thatcherové recese na počátku 80. let, protože většina lidí má instinktivní vlastenectví. Způsob, jakým se vypořádáte se všemi těmito obtížemi, je říct buržoazní třídě: „Možná je to pro vás částečně obtížné, ale existují velké skupiny obyvatelstva, na které Konzervativní strana nikdy nemyslí, nikdy je nezastupuje, ani neuvažuje o jejich zastupování a nikdy pro ně neexistovala. Jsou součástí národa a vy musíte mít socioekonomické nástroje, které to vše pokrývají. Rozdíl mezi socialismem levice a socialitou pravice však spočívá v odlišném morálním předpokladu. Levice věří, že prosazování rovnosti prostřednictvím sociálního inženýrství – v

důsledku deficitního financování a dalších opatření – je dobré, zatímco pravice věří, že je to buď náhodné, občas nutné, ale špatné, pokud to vede k nepřiměřené rovnosti. Cílem je vždy nerovnost. Proto je pravicová forma sociálního intervencionismu paternalistická, takže etika, která za ní stojí, je odlišná.“

Takže když toryové říkají, že jste jen skupina socialistů mávajících vlajkou, mýlí se, protože pravice nevěří v rovnost tak, jak v ni věří levice, a proto všechny jejich socioekonomické návrhy – že máte řízený kapitalismus v rámci jedné národnosti, že lidé, kteří jsou přímočaří, úspěšní a podnikaví, se dostanou na vrchol, ale zároveň nemohou najednou zavřít továrnu a přesunout ji do Maďarska a pak do Indonésie a snížit mzdy všech pracovníků, protože je to v jejich zájmu, protože mají odpovědnost vůči společnosti, vůči národu, ze kterého pocházejí, vůči oblasti, ve které se narodili. Existuje národní rozvoj ekonomického života, který dohlíží na můj zisk, mou firmu, můj život, což je druh čistě libertariánského přístupu.

Hluboko uvnitř, i když mnoho podnikatelů při tomhle výroku vybuchne, mnozí z nich ve skutečnosti s takovými myšlenkami tajně souhlasí, ale nikdy by je nevyslovili. Protože pokud to řeknete, jste „fašista“, že?

Jste jedním z nich. Lidé, proti kterým jsme bojovali ve válce, lidé, kterým by se nemělo naslouchat a tak dále.

Prognózy naznačují, že islám bude pravděpodobně do poloviny tohoto století největším aktivním náboženským vyznáním ve Velké Británii. Máte nějakou zprávu pro Brity, kteří hledají alternativu k anglikánské církvi, v níž by mohli vyjádřit své duchovní cítění?

Ano. Myslím, že nejprve je třeba o těchto věcech přemýšlet. Náboženství se z velké části zabývá smrtí a jejím přijetím. Jinými slovy, zabývá se smyslem života, který končí smrtí. Bílí lidé se tedy musí osvobodit od televize, X-Factoru, fotbalové Premier League a dalších nesmyslů. A mnozí z nich to dělají, protože všichni mají své životy, všichni zažívají tragédie, všichni čelí dilematům. Určitě se nacházíme ve filozoficky prázdné fázi, protože jsme privatizovali naše systémy víry a řekli jsme, že lidé v ně mohou věřit ve svém vlastním domě, ve své vlastní hlavě, ale že to nemá žádné sociální a kulturní důsledky.

Rowan Williams je momentálně v Římě a nemluví za Anglii. A nemluvím tu o nějaké hlouposti, že je částečně Velšan. Nemluví za nikoho jiného než za svou vlastní oslabenou byrokracii. To je částečně také vina Angličanů

a Britů. Tyto velmi důležité problémy, kterými se tyto systémy zabývají, jsou důležité.

Věřím, že lidé mohou být kulturně tak křesťanští, jak chtějí, ale eticky by měli být pohani. Měli by se podívat na řecko-římský a nordický svět. Měli by se více naučit o své historii, kultuře a civilizaci. Měli by být méně dualističtí. Měli by přijmout silnější a výstižnější formulace, které je mentálně trochu zocelí. Všechny tyto věci jsou dostupné. Filozofové, kteří mnoho z těchto věcí prosazují, Schopenhauer (trochu), Kierkegaard (ano i ne), Nietzsche (velmi), jsou všichni v Waterstones. Nejsou tajní. Nejsou zakázaní. Nejsou schovaní. Pokud to chcete, můžete to najít, ale nejprve to musí existovat ve vás.

Vzhledem k tomu, jak neokonzervativní a izraelská politika prohloubila sociální polarizaci Západu do té míry, že se vnitřní strukturální slabiny multikulturní společnosti projevily dříve, než by se jinak projevily, nebylo by v jistém smyslu správné říci, že tato politika napomáhá vzestupu radikální pravice v Evropě?

Ano, myslím, že to je pravda. Ale liberalismus je založen na mylném názoru. Částečně vychází z pelagiánské hereze v křesťanství, že člověk je od přírody dobrý, což není pravda. Stačí si v moderní knihovně vzít

jakoukoli liberální knihu o historii a půl hodiny si ji prohlížet, a uvědomíte si, že lidské bytosti mají více než jen nepříjemnou stránku. Takže víra, že obrovské množství lidí z celého světa se může šťastně mísit, protože jsme všichni ve skutečnosti stejní – a existují lidská kritéria, všichni jsme lidé –, ale existují důležité rozdíly v perspektivách, situacích, zkušenostech a dokonce i fyzických vlastnostech, které vedou lidi k tomu, že vnímají svět odlišně a chtějí odlišné věci. Mnoho lidí chce jen klidný život, ale jejich přední představitelé, kteří jim v první řadě dávají identitu, budou nevyhnutelně směřovat ke konfliktu, protože chtějí maximalizovat sílu svého vlastního částečného způsobu vnímání věcí.

Myšlenka, že můžete být na straně všech a zároveň zůstat sám sebou, není pravdivá. Můžete pochopit mnoho jiných postojů. To je pravda. A ironií je, že mnoho liberálních humanistů ve skutečnosti nemá rádo lidi, které předstírají, že zbožňují, protože všichni chtějí, aby se stali západními lidmi. Chtějí, aby ztratili svou identitu, a chtějí, aby se Západ s nimi spojil, a v liberální agendě existují jemné formy „rasismu“ a „racialismu“, že každý Afričan se může stát Britem. A co jeho vlastní identita? Co jeho vlastní kmenová identita, která je pro ně národní

identitou, primárním biologickým pocitem sounáležitosti? Co to znamená být Vambo nebo Kraa, když jste prostě nacpáni do nějakého státu v jižním Londýně? Myšlenka, že tyto lidi zbožňují a chtějí pro ně jen to nejlepší, není úplně pravdivá.

Je tu také vlastenectví samotných přistěhovalců. Kdybych se narodil v jiné skupině, chtěl bych být ve své vlastní zemi a něco pro ni udělat, budovat ji a vidět, že tím dosáhnu něčeho víc. Takže prstem lze ukázat na všechny ty lidi, kteří vidí v Západě bohaté zisky a chtějí se tam prostě dostat.

Ale ano, liberalismus tento proces urychluje, protože jeho pohled na lidskou přirozenost je špatný. Lidská přirozenost má milující a soucitnou stránku, ale má také chamtivou, soutěživou a agresivní stránku, a to oni správně nezohlednili.

Do jaké míry souhlasíte s tímto tvrzením: „Změníte-li lidi, změníte kulturu, což časem změní jejich zákony a etiku, která tuto kulturu řídí.“

Ano, myslím, že to je faktické tvrzení, a to znamená, že – na rozdíl od toho, co si mnoho konzervativců myslí, že to, co se nyní děje, je spíše náhoda – má to i svůj promyšlený a záměrný prvek. Mnoho liberálů to tak

nevidí a na svět se tak nedívá. Jsem samozřejmě trochu paradoxní, protože většina pravicových lidí má velkou tendenci vidět svět tímto způsobem, zatímco já jsem nietzscheán a vidím svět trochu dynamičtěji, více z hlediska energie.

Ale i v jejich polochaosu existuje logika probíhajících procesů a liberalismus je chaotický systém. Ale žádná ideologie nemůže smysluplně pojmout více disonance, než je určité maximum. Myslím, že se nyní blížíme k bodu maximálního napětí. Asimilace skupin, které jsou zcela nezápadní a zcela předmoderní, do západní modernity způsobuje obrovské napětí do té míry, že celý projekt čelí dokonce morálnímu kolapsu.

Trochu podobná otázka: V rozhovoru Nick Griffin uvedl, že podle vlastních prognóz labouristické vlády budou běloši v roce 2100 v Británii představovat etnickou menšinu. Souhlasíte s tímto tvrzením, a pokud ano, proč?

Myslím, že je to do značné míry pravda, protože lidé se budou stěhovat sem a tam. Věci vždy trvají déle. K moci se dostanou toryové. Toryové zvládají úpadek lépe. Major povolil vstup 100 000 migrantům. Labouristé 300 000 ročně, plus nelegální přistěhovalci. Labouristé vždy radikalizují proces rozpadu, částečně to chtějí, částečně

jsou v zmateném stavu a nedokážou vládnout správně, a částečně jsou tlačeni modus operandi svých vlastních myšlenek. Takže ano, myslím, že je to vlastně zcela faktické tvrzení. Na rozdíl od myšlenky šířené Jackem Strawem a dalšími, že lidé jako Griffin vždy šíří paniku a křičí o nepravděpodobných událostech, mi to připadá jako zcela racionální a dokonce opatrné tvrzení.

V jakém smyslu chápete rozdíly mezi muži a ženami a jakým způsobem by se tyto rozdíly měly promítat do společenské a jiné institucionální diskriminace?

Myslím, že rozdíl určuje život. Myslím, že je to biologické. Muži a ženy mají odlišné mozky, a proto chtějí komunikovat a interagovat, i mezi sebou, zcela odlišnými způsoby. V hloubi duše to chápe téměř každý.

Vždy existuje problém s podílem žen, které jsou zcela schopné vykonávat poměrně pokročilé mužské profese. Máte rozbít to, co společnost vždy byla, abyste usnadnili této aktivní, energické, nadané a militantní menšině prosadit si svou? Západ se rozhodl to udělat. To způsobilo, že obrovské množství dalších lidí, mužů i žen, je spíše nešťastných: 70 % žen chce prostě jen možnost zůstat doma, muže a děti, navzdory všem ideologiím,

které se šíří, ale stále je tu 30 %, které by chtělo něco jiného.

Západní tradice se mírně liší od asijské, negroidní, arabské, euroasijské a dalších. Ženy měly v západních společnostech vždy větší vliv na veřejném životě. V germánských společnostech ženy často bojovaly za muži, ale muži šli první.

Jsem proti feminismu. Ale zároveň existují velmi nadané ženy, které mohou zastávat určité veřejné funkce. Ale pokud budete ideologizovat jménem toho, co ve skutečnosti většina mužů a žen chce, pravdou je, že o tyto věci se postará přirozená biologie. Musíte vyvinout obrovský tlak na společnost, aby jednala v rozporu s tímto návrhem a nebiologickým způsobem. Musíte tedy vyvinout intenzivní propagandistické úsilí prostřednictvím médií, abyste se pokusili obrátit genderové role a vnutit lidem jakési obrácené stereotypy.

Pokud to vše odstraníte a necháte šířit přirozenou „politickou nekorektnost“ genderových rolí, zjistíte, že budete mít příležitostně šéfku MI5, která je žena; budete mít příležitostně soudkyni, která je žena. Obecně řečeno však budete mít tradiční společnost, kde jsou role mužů a

žen zcela jasné. A v hloubi duše žádná žena nerespektuje muže, který si to nemyslí, i když se jí nelíbí, že to říká.

Jakým způsobem se podle vás projeví rozdíly mezi odporem vůči kulturnímu a politickému marxismu ve Spojených státech a Kanadě a odporem vůči kulturnímu a politickému marxismu v Evropě v průběhu zbytku tohoto století?

To je zajímavá otázka. Myslím, že zvláštním způsobem budou mít stejnou podobu, ať už se společnosti nacházejí v zcela odlišných fázích vývoje. Amerika je jiná. Amerika je v radikálnějším stavu. Je dále v úpadku, ale má větší prostor. Je tam větší šance na jakési morální oživení pravice. Je tam spousta energie. Evropa je podle mě docela unavená a potřebuje se rychle probudit, ale je to možné.

Ano, to je zajímavé. Myslím, že velkou obtížností v Americe je třetí politická síla. Pokud se v Americe něco objeví, bude to ideologické. Mnoho z různých pravicových knih 20. století v angličtině bylo napsáno Američany. Lidé jako Revilo P. Oliver, Francis Parker Yockey, Lawrence R. Brown. Přispěli poměrně hodně, ale jejich hnutí byla téměř zcela marginální. Ale pouhým přijetím koherentní formy myšlení můžete ve skutečnosti realitu poměrně dost změnit. Bílí lidé však v podstatě

pocházejí z Evropy a jejich osud je hluboko v Evropě, a proto je Evropa nakonec důležitější.

Myslím si, že intelektuální tradice je zde bohatší a silnější a politická tradice proti liberalismu je v některých ohledech ještě robustnější. Domnívám se tedy, že některé myšlenky, které by mohly být úspěšně uplatněny v Evropě, budou pocházet z Ameriky, ale osud Ameriky je podle mého názoru v rukou Američanů. Myslím si, že nejlepším krokem, který Amerika může učinit, je podpora neoizolacionismu v polovině a na konci 21. století. Pokud se Amerika obrátí sama k sobě, zbytek světa se osvobodí z jejího područí a objeví se vyhlídka na evropské obrození.

Jednou jsem vás slyšel říkat, že kdyby Německo Adolfa Hitlera nemělo čelit druhé frontě Spojenců, Třetí říše a její spojenci z Osy by jistě porazili a rozmetali Sovětský svaz. Pro některé lidi je však těžké to přijmout, protože Spojenci se vylodili na Sicílii a v Normandii až v polovině roku 1944 a v té době již německá armáda utrpěla katastrofální porážky u Stalingradu, Charkova, Smolenska, Kurska a dalších míst a v Rusku se nacházela v obecné obraně. Existují nějaké další informace, které byste mohl uvést, abyste takové osoby přesvědčil o opaku?

Ne tak úplně technického rázu. Myslím, že jde prostě o to, že Němci byli tak blízko vítězství ve druhé světové válce, jak všichni víme. Proto se toto období stále ještě nezapojilo do běžné historie. Není to běžná událost, protože byli tak blízko vítězství. Skrytým důvodem zuřivosti retrospektivního odporu, i když je v jistém smyslu mírně nereálný, hollywoodský a ve skutečnosti na něm nezáleží, je to, že byli tak blízko. Rozdíl mezi vítězstvím a porážkou v bitvě je často velmi malý.

Osobně si myslím, že kdyby neexistovala západní fronta a západní hrozba, kdyby se Amerika nezapojila do konfliktu s Evropou, kdyby Británie zůstala neutrální a Churchill nebyl premiérem (a to vše jsou obrovská „kdyby“), došlo by k obrovskému boji mezi Němci a Sověty. A kdyby byli méně rozptýlení, kdyby radikálněji sledovali svůj cíl dostat se do Moskvy a vynutit změnu režimu a možná donutit nacionalistické ruské generály, aby svrhli komunisty, jak by se mohlo stát za určitých okolností, kdyby zničili jedno z hlavních ruských měst. To jsou velká „kdyby“.

Kdyby nevstoupili na Ukrajinu, kdyby se Itálie nezapletla do slepé uličky na Balkáně a nevtáhla tam německé jednotky... byla by tu šance. Měli jednu šanci porazit Rusko. Jakmile tu šanci promarnili, prohráli

válku. Německo není dost silné. Je nesmírně mocné, ale není dost silné na to, aby ovládlo celou Eurasii, pokud se nepokusí o rozhodující úder a nebude okamžitě úspěšné, podobně jako Alexandr Veliký. Jakmile tuto šanci promarnili, prohráli, i když mohli vést vyčerpávající válku, která by trvala desítky let, zatímco by se Sověti posunovali dále na západ a oni by je frustrovali, jak jen to šlo.

Museli však Rusko porazit rychle a včas, což se jim nepodařilo. Rusko je nesmírně mocná a velmi těžko porazitelná země.

Můžeme si dát pauzu? Jste unavený?

Jsem v pořádku. Nietzscheáni věří v boj a v to, že je třeba pokračovat až do konce.

Jak zásadní je selhání ekonomiky pro vzestup životaschopných alternativ k západnímu liberálně demokratickému kapitalismu?

To je složitá otázka. Lidé se zajímají hlavně o ekonomiku, protože jim to tak bylo vštěpováno. Z tohoto hlediska mají muslimové pravdu, pokud jde o západní posedlost právem nakupovat. Lidé jsou materialističtí, byli tak vychováni, náboženství ustoupilo do pozadí, umění je považováno za formu zábavy nebo v nejlepším případě za okrajovou záležitost. Pokud tedy lidé pocítí

bolest v peněžence, začnou křičet, chtějí se pomstít systému a budou volit radikály. Není to zrovna růžový scénář, ale je to fakt.

Je pravděpodobně pravda, že výše dluhu, ve kterém se všichni topíme, každý v této místnosti má dluh 55 000 liber, ať se mu to líbí nebo ne, je základem všech dluhů, které byly nashromážděny. Pokud se to na lidi sesype, budou reagovat, a lidé si jsou tak nějak vědomi, že existuje jedna strana, na kterou by lidé, zejména původní obyvatelé a také ostatní v tomto zmateném zmatku semiotiky a reverzní semiotiky, mohli dobře reagovat.

Ano, pro většinu lidí jsou tyto ekonomické záležitosti zásadní. Jakmile jsou zasaženi a utrpí škodu, i ten nejumírněnější člověk se může proměnit v krvelačného dravce. Byl bych raději, kdyby lidé změnili své názory, ale oni to neudělají, a proto k tomu potřebují tlak materiálních okolností, který má ekonomickou podobu.

Co by si lidé měli uvědomit, když zapnou televizi a více než v 50 % případů vidí moderátorku nebo moderátora z etnické menšiny?

Že je to záměrné. Že je to lidská forma product placementu. V podstatě to znamená, že liberální změny, ke kterým došlo v demografii a sexuologii v souvislosti s

kulturní revolucí od 60. let, jsou nevratné. Můžete si stěžovat, jak chcete. Nic s tím nenaděláte. Tyto změny jsou nevratné. Takže pokaždé, když zapnou televizi, je to ideologie.

Když zapnou internet, a věřím, že digitální televize brzy bude mít takové věci, kdy máte v rohu malou webovou stránku a můžete na ni kliknout, takže můžete pomocí televize přistupovat k internetu, jinými slovy, a předpokládám, že téměř každý digitální přijímač po přechodu z analogového vysílání to bude mít.

Doufám tedy, že (1) si uvědomí, že jde o propagandu, (2) uvědomí si, že internet jim umožňuje vybrat si propagandu, kterou chtějí, a (3) využijí internet k tomu, aby si vyhledali alternativní názory na stejná témata. Nakonec nejde o to, kdo čte zprávy, ale o to, co se skrývá za tím, co je na obrazovce, a ne o to, jak je to napsáno a prezentováno nějakým mluvčím nebo kýmkoli jiným, ale o myšlenky, které za tím stojí. Podle mého názoru vládnou světu myšlenky. Ale důvod, proč jsou ti moderátoři takoví, jak je popisujete, je ten, že zvítězila alternativní sada myšlenek.

Často jste se popisoval jako pohan. Jak jistě víte, dnes je mnoho lidí, kteří se také označují za pohany. Já sám jsem se kdysi

připojil k oficiálnímu pohanskému spolku na své univerzitě, ale zjistil jsem, že je ve skutečnosti ovládán lidmi, kteří se nápadně podobají hnutí hippies z 60. a 70. let. […] Mohl byste stručně vysvětlit, jaký druh pohanství zastupujete a jak se liší od jiných takzvaných pohanských hnutí, jako je například wicca?

Ano, to je velmi dobrá otázka a v podstatě je pravdivá, protože většina lidí ve svém srdci ví, že ti, kteří se označují za pohany, mají sklon být takoví. Ta univerzitní zkušenost je pravděpodobně trochu „extrémní“, ale obecně řečeno je to morálně pravdivé jako esej o objevování.

Můj názor je docela jednoduchý. Pohanství a křesťanství jsou obrácené. Křesťanství ovlivňuje naši kulturu již 2000 let. Křesťanství poskytlo etické a estetické nadstavby, skrze které uvažuje většina západních lidí. Realita je pohanská. Člověk je pohanský. Příroda je pohanská. Pohané reagovali na křesťanství – které je v jádru „levicovým“ náboženstvím humanismu, lásky a tolerance – agresivním, levicovým a alternativním způsobem. Současní pohané věří, že křesťané jsou konzervativní, že jsou upjatí, že zastávají hodnoty deníku Daily Mail a rodinné hodnoty. Proti tomu se bouří ve všech ohledech. A křesťané považují pohany za nejasné, alternativní levičáky, kteří chtějí všechno zničit.

Ve skutečnosti je pohanství předkřesťanské, barbarské, orientované na přírodní zákony a morálně fašistické. Pohané by však při této myšlence křičeli a křičeli a křičeli a utekli by z místnosti. Křesťanství je náboženství tolerance, lásky a míru. Takže jsou úplně na omylu.

Jsou úplně na omylu.

Ve své falešné symetrii nebo asymetrii naznačují vše, co se stalo. Je to součást obecné tragédie. Mnoho křesťanů jsou lidé, kteří zůstávají trochu vlastenečtí, docela pravicoví, a mnoho pohanů je za hranicemi The Guardian. Oba jsou na opačné straně.

Nejsem proti křesťanství v tom smyslu, že bych ho kulturně popíral, protože tím byste se zbavili 70 % toho, čím se Západ vyznačuje. Podle mého názoru to není možné a nemělo by se o to ani pokoušet. Změna je etická. Ve skutečnosti jsou všichni pohané. Někdo vás strčí, vy strčíte zpět.

Na katolické škole, kam jsem chodil, byl jeden milý pán, který učil hru na klavír, a ten mi řekl: „Proč je v této škole tolik šikany?“ Řekl: „Toto je katolická škola. Toto je křesťanská škola. Každý den, když přijdu, vidím, jak se kluci navzájem šikanují. Viděl jsem jednoho kluka s

bundou přes hlavu a jiného kluka, jak ho kopal. Kopal ho na hřišti!“ Byl morálně docela šokovaný. Byl to skutečně morálně křesťanský člověk, jakých je velmi málo, a já jsem ho za to respektoval, protože je to konceptuální, etický a duchovní pohled. Málokterý křesťan je opravdu takový. Je to kulturní nálepka, kterou přijali, do které jsem se narodil, do které se všichni na Západě narodili v té či oné době.

Řekl jsem mu: „Protože lidská přirozenost je taková, jaká je. Je to škola pouze pro chlapce. Bojují mezi sebou o hierarchii a nadvládu, a to je zkouška.“ On na to řekl: „Ale to je strašné! To je hrůza! To znamená, že nejsme o moc lepší než kolonie goril.“ A já jsem řekl: „Takový je život. Máte ideál, jak by to mělo být, ale tak to není.“ A tak jsou tito pohané horší než travestie. Je to směšné. Ačkoli některé jejich pravdy, že dobro a zlo jdou ruku v ruce, že realita je nedualistická, že příroda dominuje životu, že příroda má posvátný rozměr, jsou ve skutečnosti pravdivé. Ale v podstatě máte zbytky a kulturní spastiky a podobné věci shromážděné v jedné oblasti, zatímco pohanství je ve skutečnosti o síle a morálce a růstu směrem ke slunci. A nemusíte věřit v bohy a bohyně. Jsou jen personifikací těchto sil.

Kdy jste se rozhodl konvertovat k pohanství a proč?

No, já jsem nikdy opravdu nekonvertoval k pohanství. Chci říct, existují ortodoxní pohané, pokud něco takového vůbec existuje, kteří si pravděpodobně myslí, že já jím nejsem. Ale já jsem nietzscheán a to je něco jiného. Někdo mi tohle vyrobil. [Ukazuje na přívěsek s runou odal.] A mám rád odinské pohanství jakožto objektivizaci mé citlivosti.

Věří člověk, že bohové objektivně existují v jiné říši? No, víte, náboženství je filozofie života, která je sakrální a má rituály, které částečně vykonáváte, proto je důležitější, protože je o něco konkrétnější než myšlenky, nebo je vlastně založeno jen na myšlenkách. V jádru všech velkých náboženských systémů jsou relativně jednoduché, ale silné myšlenky. Většina lidí se narodí v určitém systému, přijme ho a řídí se jím, pokud není příliš zatěžující nebo pokud mají pocit, že díky němu žijí správný život.

Prostě souhlasím s etikou tohoto typu nordického pohanství, které skutečně odpovídá způsobu života a chování Vikingů. Menší skupiny, které respektuji, mě tolik nezajímají. Líbí se mi Odinic Rite, ale osobně se domnívám, že takové věci budou vždy oslovovat pouze postmoderní menšiny, a to velmi malé.

Myslím si, že lidé by se měli ztotožňovat s tím, čím si myslí, že jsou, a s hodnotami, které vyznávají. Tento symbol skutečně znamená sílu, odvahu, mužnost, prvního člověka, první princip války nebo metafyziku konfliktu. Takže si prostě myslím, že je to pozitivní systém hodnot.

Nikdy jsem nebyl křesťan. Z kulturního hlediska velmi obdivuji prvky křesťanského umění. Více než většina pohanů, kteří na něj reagovali násilně. Tuto emocionalitu opravdu nesdílím. Ale nesouhlasím s křesťanskou etikou. V hloubi duše zničili Západ a my jsme v takovém stavu, v jakém jsme, kvůli nim.

Ještě k tomu dodám: Jak vytvoříme více Nietzscheanů? Jak rozšíříme nietzscheánství jako náboženství, jako ideu?

Musíte oslovit lidi v poměrně mladém věku. Myslím, že jim musíte představit alternativní hodnotové systémy. Tato společnost říká, že slabost je dobrá, že slabost je třeba litovat, že nemocní jsou slabí, že postižení jsou slabí, že lidé, kteří mají různé problémy (jsou příliš tlustí, příliš hubení, něco jim chybí), potřebují pomoc. Možná pomoc potřebují. Ale hodnotový systém, který stojí za touto touhou pomáhat, uctívá slabost a skutečnost, že lidé jsou zlomení. Pokud uctíváte myšlenku síly a říkáte slabým,

aby se stali silnějšími, je to v podstatě opačná myšlenka než jim vypomáhat. Pomáháte jim, aby se stali silnějšími. Úplně obrátíte energetický vzorec a obrátíte morální systém, který v této kultuře nyní existuje. V podstatě jste obrátili věci, o kterých vždy mluví Rowan Williams nebo jeho předchůdce či pravděpodobný nástupce. Myslím, že to je to, co musíte udělat.

Osobně si myslím, že Západ zachrání morální revoluce, nikoli politická revoluce, protože veškerá technologie již existuje, veškeré systémy moci již existují. Stačí jen změnit myšlení lidí. To je však velmi obtížné.

Takže, mladý člověk, který sleduje toto video a nikdy předtím o vás neslyšel, kam by se měl obrátit, aby se dozvěděl více o nietzscheánství?

Stačí se podívat na stránku Wikipedie, která je překvapivě, i když trochu triviální, ve skutečnosti docela přesná, i když tendenční. Některé filozofické debaty o něm a genealogii jeho děl mohou být matoucí, protože se na ně dívají akademickým pohledem. A nemusíte k tomu uvádět jeho jméno. Existuje skupina myšlenek týkajících se moci a morálky, individualismu, elitářství, částečně antinomismu, částečně gnosticismu, částečně ne, částečně

pohanství, vitalismu a dalších, které s touto oblastí souvisejí.

Síla je morálka. Slabost je hřích. Slabost vyžaduje trest. Pokud jste slabí, pokud jste obézní, pokud jste drogově závislí, zbavte se toho. Staňte se silnějšími. Směřujte ke slunci. Staňte se soudržnějšími. Staňte se vyhraněnějšími. Vrhněte větší stín. V jistém smyslu je to téměř druh pozitivního behaviorismu. Ale nejde o to, že by vám někdo hrozil prstem a tak dále, protože to děláte pro sebe. Vychází to zevnitř.

Nemyslíte si však, že nietzscheánství nemá transcendentální prvek?

Proto nosím tenhle [runový přívěsek], víte, protože si asi myslím, že by něco takového mělo existovat. Mnoho lidí potřebuje jít ještě dál. Pokud jde o jeho myšlení předtím, než zešílel, pravděpodobně kvůli terciárnímu syfilisu, tak to bylo kolem roku 1880, takže mluvíme o myšlení, které je 130 let staré.

Myslím, že v jistém smyslu je anatomem úpadku křesťanství, protože křesťanství upadá mentálně a v jistém smyslu se rozšiřuje do třetího světa, kde je nyní jeho skutečná spádová oblast. Brzy bude papež, který nebude běloch. Křesťanství velmi brzy začne mít tvář

jihu. Je to ideální náboženství pro jih. Je to soucit s těmi, kteří selhávají, s těmi, kteří jsou slabí, s těmi, kteří jsou hladoví, s těmi, kteří jsou zlomení. Smiluj se nad svými dětmi, Pane. Je to ideální náboženství. Nepřijímejte ho násilím, strachem nebo agresí. Podrobte se a buďte vděční za to, co vám dá ve své moudrosti.

Ale to nás ničí. Po staletí jsme byli silní i přes tuto víru, ale samozřejmě jsme ji využívali. Část, která nám vyhovuje, je extrémní transcendence křesťanské doktríny. To je to, co Indoevropané na této víře mají rádi. Obrovské klenuté katedrály, gotická představa, že můžete stoupat výš a výš a výš. To je ten prvek, který se nám líbí, a který jsme si osvojili. Ale zapomněli jsme na etický podklad. Zapomněli jsme na ten trollí etický prvek, že neexistuje žádná jiná hodnota než soucit, neexistuje žádná jiná hodnota než milosrdenství, že láska je základem veškerého života. A to je nakonec ženský pohled na civilizaci, který povede k jejímu kolapsu v mužském pojetí.

Jak byste hodnotil dílo Julia Evoly?

Ano, je to protiváha Nietzscheho. Obsahuje mnoho náboženských prvků perennialistického charakteru, které mnoho moderních myslí nedokáže přijmout. Víte,

Nietzsche je jako vystřelovací nůž a téměř všichni lidé v této společnosti jsou moderní, i když si to nemyslí. Nietzsche je moderní myslitel. Nietzsche je modernista. Nietzsche dokáže oslovit moderní mysl. Nietzsche je nejvíce pravicová formulace v rámci moderního myšlení, kterou lidé mohou přijmout.

Můj názor je, že lidé, kteří přímo přijímají Evolu, nežijí v moderním světě. To není kritika. Je to popis toho, kde se nacházejí. Myslím si, že aby se lidé stali neliberálními, musí se nejprve stát neliberálními v moderním světě. Někteří lidé by řekli, že je třeba se z něj dostat ven. Víte, kultura ruin a vzpoura proti modernímu světu jako takovému. Ale já osobně si myslím, že jsme v modernitě.

Ale budou lidé, kteří se obrátí k Nietzschemu a jeho dílu Tak pravil Zarathustra, což je ve skutečnosti polonáboženský nebo pseudonáboženský text, ale jim to nebude stačit a budou chtít jít dál a dosáhnout určitého stupně a úrovně náboženství. Dilema, které se v západním světě vždy objevuje, je, co si vybrat. Vrátit se ke křesťanství, nebo přejít k pohanství? Který systém si vybrat?

Evola říkal, že je katolický pohan, že? Je známo, co tím myslí. Ale já vidím pohanství vykukovat ze všeho. Vidím pohanství vykukovat z protestantismu, nejžidovštější formy křesťanství, skrze jeho mocenský individualismus a extremistickou individualitu (Kierkegaard, Carlyle, Nietzsche). Vidím pohanství prosycující katolicismus a vyčnívající z něj na každém kroku, esteticky, umělecky, v renesančním umění, v návratu řecko-římské citlivosti, v humanismu starověkého světa. Někteří z největších klasicistů byli středověcí papežové a tak dále. Vidím, jak se to prostě vynořuje. Celá struktura katolické církve je římská imperiální struktura, pokřesťanštěná. Takže to vidím vyčnívat.

Naše právo je římské. Všichni naši vůdci byli vzděláni a ponořeni do klasického světa, aby poskytli dialektický důsledek křesťanství, aniž by jim bylo řečeno, že se to děje. Úpadek klasiky je částečně způsoben tím, že lidé se tam v podstatě nechtějí vracet. Takže to neučíte nikoho kromě malé elity veřejných škol, která tvoří 0,2 % populace a čte několik autorů, o kterých nikdo jiný ani neví, že existují. Víte, velká věc.

Potíž s Evolou je, že pro moderní mysl je to velmi velký skok. I když s jeho citlivostí souhlasím, opravdu.

Souhlasím s ním, že chodil ven uprostřed bombardování a bylo mu to jedno. Souhlasím s takovým přístupem k životu, který je aristokratickým přístupem k životu. Ale žijeme ve společnosti, kde vládne nezdravé jídlo, liberalismus a nízká střední třída. Musíte začít tam, kde jste. Myslím, že Nietzsche je pro většinu lidí dost silný oříšek a pro 80 % lidí je teď příliš, příliš silný.

Dnes jsou mentálně postižení lidé přijímáni na paralympiádu. Na příštích olympijských hrách v Londýně v roce 2012 se tedy bude konat běh na 100 yardů pro sportovce s dětskou mozkovou obrnou. Takový je svět, ve kterém žijeme. Nietzsche by řekl, že je to směšné a tak dále. A to je šokující, transgresivní a morálně ošklivý postoj ze současných zpráv, které vidíme. Je to tedy téměř jako by Nietzsche byl pro tuto chvíli dost tvrdý.

Ale mě zajímá, že řekl: „Bůh je mrtvý v myslích lidí." To samozřejmě nutně neznamená, že ačkoli byl militantním ateistou, žil s myšlenkou, že... [Bůh objektivně existuje – pozn. red.]. Víte, křesťanská představa o Bohu kolem něj umírala, mentálně, a zemřela. Myslím tím, že dnes tomu v hloubi duše věří málokdo. Ani lidé, kteří tvrdí, že věří, tomu nevěří tak, jak tomu věřili před 100 lety nebo jejich předchůdci.

Takže to zemřelo, ale myslím, že existují metafyzicky objektivistické standardy mimo život. Zda se naše civilizace může oživit bez návratu k nim, je velmi otevřené. Je to velmi sporné. Odkud ten diskurs vzejde, je... Tragédií by bylo, kdyby křesťanství jakoby napomáhalo naší velikosti, ale nakonec nás zničilo, což by samozřejmě mohla být pravdivá teze.

Teď se dostáváme do hlubokých vod.

Jaký je váš názor na abrahamovská náboženství?

Myslím si, že náboženství je dobrá věc. Pravice vždy podporuje právo náboženství na existenci. Náboženství překračuje etnické a rasové hranice.

Afghánistán byl kdysi buddhistický. Upřednostňuji, aby lidé měli nějaký náboženský názor, i když jen velmi vlažný, než žádný, protože alespoň existuje struktura, která je v jistém smyslu nadřazená.

Osobně ale dávám přednost náboženstvím založeným na kmenové příslušnosti. Dávám přednost náboženstvím, která se týkají krve, genetiky, cti a identity, jsou nominalistická a specifická. Myslím si ale, že lidé přijmou různé systémy, protože se fyziologicky liší i v rámci své skupiny. To lze pozorovat u určitých lidí. Některým lidem křesťanství velmi vyhovuje a v tomto

systému mohou být docela vlastenečtí a slušní lidé a tak dále. Ale pro mě? Ne.

V některých ohledech jsem barbar. Lidé mohou uctívat jakékoli bohy chtějí v rámci západní tradice, a to je v pořádku.

[…]

Nikdy nepíšu své projevy.

Jak to děláte? Dejte nám nějakou představu.

Ano, ale mám rád vystupování. Není to pro mě žádná námaha. I když dneska jsem byl unavený. Dneska jsem tak nějak vystupoval, víte, ve vystoupení. Bylo to takové vystoupení ve vystoupení. Bylo to trochu únavné. Ale dělám to rád, víte. Nemusím to dělat. Nejsem jeden z těch ubohých umělců. Herci a umělci jsou dva typy. Jsou to sadisté nebo masochisté, opravdu, a já jsem sadista, víte? Zatímco většina umělců jsou masochisté. Berou prášky, všichni je musí milovat, pokud je někdo v publiku vypíská, jsou celý den na dně a tak podobně. Pokaždé, když se postaví před kameru, objevují se v novém světle. Na druhé straně spektra je Orson Welles: egomaniak, který věří, že se na něj musí celý svět dívat, a tak podobně, a já jsem takový taky, [smích].

Začínáte s něčím v hlavě a pak na tom stavíte?

Ne. No, vím, že budu mluvit o Punchovi a Judy, ale jinak opravdu nevím. Znám některé skeče. Židovští komici by to nazvali „shtick“. Takové věci, které vymýšlíte. Protože existují rutiny. Punch leží na zemi, krokodýl ho žere a přichází doktor. Znám ty rutiny a někde je zapojím. Ale ne, nevím, co budu dělat.

Prostě vstanete a uděláte to.

Prostě vstanu a udělám to. Ale já to dělám rád, víte. Je to pro mě přirozené. Zatímco většina lidí by doslova... Říkají: „Ach, to nic není. To bych zvládl taky.“ Vystoupí na pódium a jsou úplně vyděšení. Viděl jsem organizátory BNP, velké mohutné chlapy, kteří by vás roznesli na kusy...

Vzpomínám si na jedno setkání v Essexu, nějaké setkání motorkářů, kde všichni skandovali a tak. Někdy si říkám, že můj otec je velmi elegantní bankovní manažer a já jsem tady na tomhle setkání. Mluvil jsem v některých naprostých dírách, doupatech. Mluvil jsem na jednom místě v Burnley, kde bylo celé místo setkání obehnáno ostnatým drátem. Zeptal jsem se organizátora: „Proč je kolem místa setkání tolik ostnatého drátu?“ Odpověděl: „Abychom udrželi špínu venku!“ Ale neřekl mi, kterou

část populace tím myslí. Okenice na oknech, víte. V jižním Londýně, v Mertonu nebo tak nějak, jsem mluvil v jedné nelegální hospodě. Dobrý bože! Bylo to něco jako „Jo, má pravdu!!!“ Víte, jeden chlap vstal a řekl: „Víš, co mám na mysli, jo?“ A druhý chlap řekl: „S tím nesouhlasím, kámo! Myslím, že se potřebuješ dát do pořádku!“ A skoro se poprali uprostřed schůzky. Organizátor šel dolů a kopal do nich jako do psů. Jednoho chlápka dokonce vytáhl ven. Zvedl ho. Radši to teď vypněte. Zvedl ho a vyhodil ze schůzky se slovy: „Vypadni! Vypadni, hochu!“ Je to pivní sklep, víte. Tak trochu nekontrolovatelné.

A přesto nad nimi máte moc. Poslouchají vás. Je to zajímavé, protože tam je pár drsňáků, jako Steve a tak, ale v jistém smyslu vás obdivují, protože chtějí, abyste řekl to, co oni nemohou. Tak to v podstatě je.

Slovní zásoba...

Ano, a za to vás také obdivují. Je to také vztah lásky a nenávisti, protože část z nich vás nemá ráda a část vás zbožňuje. Jedna část soupeří s druhou.

Ale vlastenectví je vlastně jediný socialismus, protože spojuje lidi v jejich odlišnostech, protože lidé jsou odlišní. Viděli jste tu statistiku, že chlapci z nižších vrstev bílé pracující třídy nyní dosahují horších výsledků než

všechny ostatní etnické skupiny ve společnosti? Mají špatné zdraví nebo špatnou fyzickou kondici. Domácí úkoly jsou pro ně slovo, jehož význam ani neznají.

Ano, když se na to ptali v pořadu Question Time, vůbec se tím nezabývali. Prostě to zametli pod koberec. Řekli: „Vzdělávání jako celek selhává.“ Když jsou to černoši... „Ach, oni selhávají.“

Ano, je to rasistické. No, říkají, že rasistické struktury z minulosti, patriarchát a postimperiální myšlenky, tito lidé jsou ohlupováni a tak dále.

Myslím si, že to, co se děje s nižšími vrstvami bělochů, je, že doslova mentálně umírají, víte, vzdávají to. Přibyly všechny ty ostatní skupiny. Část Asiatů, kteří přišli, není vůbec hloupá, někteří z nich jsou jako paviáni, ale nejsou hloupí, někteří z nich jsou buržoazní.

Existuje hierarchie dělnické třídy, vyšší střední třídy...

Ano, prostě tam nechali dno. Běloši jsou podle mě radikální skupina. Takže je tu jakési stoupání k hvězdám, ale je tu také propad do příkopu. A myslím, že jsou někteří, kteří se rozhodnou: „Seru na to! Půjdu rovnou do příkopu. Je mi to fuk!“ Abychom dosáhli velmi vysoké úrovně činnosti... 90 % nejelitnějších knih v Britské knihovně je napsáno naší skupinou, i když se jedná o knihovnu zaměřenou na západní kulturu a tak dále. Ale i

kdyby to nebyla pravda, nebylo by to pravda ani v eurocentrickém kontextu. A přesto, pokud toho nemůžete dosáhnout a váš status a důvěryhodnost jsou spojeny s tím, že jste bílí, a nyní v smíšené skupině společnosti to již neplatí, část těch na dně bude klesat a klesat a klesat. „Proč bych měl číst knihu? Proč bych měl něco dělat? Do prdele s tím vším!“ A šup z útesu. Myslím, že část těch na samém dně to dělá. Mnoho lidí nad nimi se o to nestará, protože tyto lidi odepsali. Vůbec se o ně nezajímají.

Pracoval jsem v těchto školách pro děti, které v podstatě vyletěly ze školy. Zjistil jsem, že některé z nich jsou velmi inteligentní, protože vědí, jak systém obelstít. Vědí, že když chodí do PRU a celý den nosí tepláky, musí chodit do školy jen půl dne a za odměnu za své špatné chování dostávají vyhazovy. Považuji je za docela inteligentní. Je to skoro jako by viděli systém takový, jaký je, a řekli si: „Jo, prostě to vzdám.“ Je spousta bílých kluků, kteří to dělají.

Je mi 47 a půl. Jaký bude jejich život, až jim bude 47 a půl?

Jaký bude život jakéhokoli šestnáctiletého, až mu bude 47 a půl?

Ha! To neříkejte!

Myslím, že si tu otázku teď kladou a už se rozhodli. Odmítají systém, protože viděli, že on odmítá je, a tak se do toho vrhají po hlavě, většina z nich. Byl jsem docela překvapený. Mluvil jsem s některými z nich. Jsou to velmi inteligentní kluci. Často ale svou inteligenci využívají k trestné činnosti.

Ano. Samozřejmě. Jediné odvětví, které zbylo.

Ano. Lidé mají pocit, že jsou odpad, ale nejsou. Jsou to inteligentní lidé, kteří svou inteligenci využívají různými způsoby, ale viděli, co se stalo se systémem. Myslím, že by pro nás mohli být velmi užiteční.

Ano, liberálové se této skupiny obávají, protože si kladou otázku, koho by mohli volit, kdyby se někdy rozhodli volit, „zapojit se“. Protože by to byli skutečně velmi radikální lidé.

No, rozhodně se nebojí říct, co si o určitých věcech myslí. Prostě jim nezáleží na společenském uznání. Říkají věci tak, jak jsou, a mnozí z nich jsou dost drsní chlapi. Mluvím o době, kdy jsem pracoval v Salfordu, což je poměrně bílá dělnická čtvrť. Některé jejich názory by rozhodně nevybočovaly na schůzce, jako je tato, akorát by je vyjádřili jinak.

Ano. Když jsem byl naposledy v Salfordu, navštívil jsem Lowry Museum, které je velmi zajímavé, že? Velmi zajímavé, protože se jedná o pokus o oživení těchto

postindustriálních oblastí. V podstatě to vypadá jako něco v Canary Wharf. Vejdete dovnitř a je to jako Barbican Center uprostřed Manchesteru. Vím, že mezi Salfordem a Manchesterem panuje velké napětí. Moje matka byla z Mostonu. Když mi bylo 19, bydleli jsme v Manchesteru. Takže mám v sobě severní povahu. Na jižana jsem velmi přímý. Říkám věci na rovinu, což je trochu zvláštní. A možná je to po matce, protože moje matka měla dvě osobnosti. Lidé volali a ona řekla: „Dorothy Bowdenová. Henley, 4132." A pak řekla: „Vstávej! Pojď sem!" „Dorothy Bowdenová, 4162." Takže měla dvě takové osobnosti.

Ale ano, Lowry je velmi zajímavý, protože je to velmi zajímavý umělec. Vím, že se z něj stala kultovní postava a tak dále, ale jeho obrazy vzdálenosti, obrazy jsou misantropické, obrazy vidí lidi na ulicích téměř jako mravence.

No, on je dehumanizoval tím, že je doslova redukoval na jejich podstatu. Jsou to v podstatě panáčci ze sirek.

Jsou dehumanizovaní. Ano. Tyto neuvěřitelné fotografie odborových a jiných pochodů v Manchesteru a Salfordu ve 30. letech 20. století neobsahují vůbec žádný heroický prvek. Jsou to smutní, bledí lidé, kteří jsou na

odpis a pochodují, než se tam dostanou. Lowry byl prohlášen za humanistický kult, protože oslavuje severní odhodlání a lidský odpor vůči ošklivosti industrializace. To je opravdu blbost. Když se na to podíváte, vypadá to jako muž, který vidí to, co je před ním.

Ano, říká to tak, jak to je, myslím.

To je právě umění. Není to věda, ale je to blíže objektivismu, než si lidé myslí. To je to, co viděl, a to je to, co maloval. Nebylo to příjemné a když to udělal, všichni ho nenáviděli.

Něco jako avantgardní sociální realismus.

Přesně tak. To je velmi dobré! Přesně tak, ano. Přesně tak to je. A vidíte ty pitomce, jak říkají: „Ach, to je úžasné! Jeho úcta k chudým z Manchesteru!“ A chudí z Manchesteru jsou v podstatě zobrazeni jako brouci uprostřed těchto věží. Je tam úžasný obrázek, kde jdou na fotbalový zápas, do Latics, do Boldenu. To je úžasný obrázek.

Je to legrační, protože mě tam ti aktivisté z BNP vysadili, protože to je ta umělecká staromódní věc, kterou má rád. Může se na to jít podívat. To je jejich postoj. Je to vlastně docela vtipné. Vyšel jsem ven a oni se mě zeptali: „Jak se ti to líbilo? My si myslíme, že Lowry je opravdu

hrozný!“ A já jsem řekl, že se mi to opravdu líbilo, a viděl jsem, jak reagují: „No, jo...“ Ale mně se to líbilo jiným způsobem, protože to bylo tak zajímavé. A nemohli jste jim to prozradit. Nemohli jste jim to prozradit!

Víte, kde je Platt Fields? Ano, bydleli jsme tam. Bydleli jsme na St. Ives Road, která byla vedle Fallowfield, pod Maine Road, kde bývalo Manchester City.

Bože, to byla ale díra! Už tehdy to byla naprostá skládka. Bydleli jsme tam v letech 1981–82. Nemyslím si, že jsem tak citlivý jižan, ale když jsem tam poprvé přijel... Viděl jsem tam chudobu, jakou na jihu nikdy neuvidíte, jakou jsem v životě neviděl. Řekl jsem si: „Kriste.“ Viděl jsem jednoho chlapa. Pamatujete si ty expresionistické komunistické obrazy od lidí jako Grosz a dalších z 20. let 20. století, na kterých byli veteráni zranění ve válce a na prknech bez končetin s kolečky na spodní straně a tak podobně? V roce 1980 jsem v Gortonu viděl jednoho takového chlapa. Pomyslel jsem si: „Sakra! Je rok 1980! Búrská válka skončila v roce 1902 a tady je takový chlap!“ Pomyslel jsem si: „Ach bože, ach bože, ach bože.“ Takovou chudobu jsem nikdy neviděl, kromě některých částí East Endu v Old Brick Lane a podobných místech.

Jednou jsem na trhu v Brick Lane viděl chlápka o berlích, který neměl nohy. Neměl nohy, ale měl berle. Víte, národní zdravotní služba poskytuje umělé končetiny už od roku 1948, ale buď o tom nevěděl, nebo se nedokázal vypořádat s byrokracií, nebo tam nebyl. Bylo to jako z Dickense. Jako vystřižené z Dickense.

No, pak jsou tu místa jako Miles Platting.

Ach, Miles Platting. Miles Platting znám velmi dobře, ano. Je to místo tak zdevastované, že prakticky neexistuje. Je to neuvěřitelné. To vše je součástí vnitřního důvodu, proč „nejsem konzervativec“. Chápete, co tím myslím? Viděl jsem to už velmi brzy v životě.

Teď je to ještě horší. Rozšířilo se to. Pokud pojedete téměř z centra, protože když jedete z centra Miles Platting opačným směrem k centru, než se dostanete do centra, jste v Piccadilly. Jste přímo v centru. Miles Platting se táhne na míle daleko, je to jen zdevastovaná, postindustriální pustina. A mají tu zónovou politiku, že ano, protože se snaží všechny vyhnat, aby mohli město přestavět. Trendy Manchester a BBC se stěhuje na sever a nutí všechny hvězdy, aby šly do studií. Protože na Oxford Road bývalo velké studio, že ano?

A máte tak trochu pocit, jako byste byli v Atlantě. Miliardář bydlí ve svém bytě v nejvyšším patře tohoto bloku a dívá se dolů na zdevastovanou čtvrť, kde si na matraci píchá heroin nějaký feťák, a to vše je součástí té funky scény, víte? Dodává to vzrušení. Pro chlápka, co bydlí v tom bytě!

Není tam taková sociální propast, že? O to jde. Je to sociální propast. Myslím, že lidé jsou ekonomicky více na stejné úrovni...

No, propast je mezi postmoderní elitou New Labour a zbytkem. Protože v Manchesteru nejsou žádní konzervativci. Neexistují. Jsou to druh, který přestal existovat.

Dokud nejste venku ve Stretfordu.

Ano. Musíte jít až na samý okraj. Střední třída odešla do Cheshire, že? Aby unikla. Tam odešli.

Protože když jsme žili v Manchesteru na počátku 80. let, celý kanalizační systém ve městě byl viktoriánský. Manchester byl velkolepé viktoriánské město, jedno z nejvelkolepějších, a to vše se na počátku 80. let zhroutilo. Důstojnost města, protože nebyly peníze na nic, šla rovnou do záchodu. A kousek dál Liverpool byl ve stejné

době převzat trockistickou skupinou. To se stalo s našimi velkými městy.

Protože konzervativci se o ta města v podstatě vůbec nezajímají. Zajímá je jen oblast uprostřed Anglie a na jihu, východě a západě a kolem Londýna. A s tím mohou sestavit vládu. Takže tyto oblasti na severu odepsali. Pásmo na severozápadě, severovýchodě, středním severu, velká část Yorkshire, severní část východních a západních Midlands, pokud jde o ně, tak pro ně vlastně neexistují.

Labouristé jen řídili jejich úpadek a většina jejich sociálního inženýrství je destruktivní. Aby dostali lidi z Miles Platting, zaplavili celou oblast Somálci.

A tyhle velké bloky, víte, že je prodají někomu jinému. Tyhle bloky opuštěných bytů, bývalých obecních bytů, dědictví Wilsonova plánování a tak dále, často prodávají za 10 liber. 10 liber developerovi. Protože se tam odehrávají nekonečné obchody.

Nebyl tam ten alternativní komik Mel Smith? V 80. letech byl pořad s názvem Muck and Brass a spousta politiky manchesterského typu. Je to přesně takto. „Co pro vás mohu udělat?“ „No, popřemýšlím o tom.“

Pamatuji si takovou zednářskou kulturu hrdosti. Pamatuji si, jak jsem jednou viděl starostu Manchesteru vstupovat do univerzity na Oxford Road. Byl jako Prescott. Přišel se svou pečetí úřadu a tlustou ženou. „Oh, to je tak nóbl, že?“ Vystoupili z toho velkého auta a byli nadšení. Bylo to vidět. Je to ta kultura labouristického municipalismu v akci a on je nějaký odborář. Tohle je jeho odměna na konci jeho dřiny. Víte, všechny ty nudné výbory, v nichž zasedal. Tohle je moment, kdy se jim to vyplatí. Z hlediska důvěryhodnosti.

Pro mě to byl moment v roce 1980, kdy jsme šli po Oxford Road. Je to velmi velká ulice. Je to hlavní silnice, která prochází akademickou čtvrtí Manchester University, Polytechnic, Eye College, Art College, dalšími vysokými školami a tak dále. Viděl jsem tam dvě skupiny z třetího světa, které proti sobě demonstrovaly. Právě proběhla íránská revoluce a všichni její příznivci pochodovali sem a tam s obrázky Chomejního, zatímco všichni mudžáhidové, levicová skupina, byli proti. Všichni pochodovali sem a tam a ukazovali obrázky mučených lidí a tak podobně.

Viděl jsem tam GMP, Greater Manchester Police (policii Velkého Manchesteru). James Anderton, ten protestantský fundamentalista, byl tehdy komisařem.

Trochu se tam strkali a tlačili a bylo vidět, že ti policajti si říkali: „Proč jsou ti lidé tady? Proč se uprostřed Manchesteru hádají o budoucnost Íránu?“ Bylo vidět, jak se ti velmi nechápaví policajti snaží:

„Co se děje? Co se tady děje?“ Ale byli příliš zaneprázdněni tím, aby zabránili davům, aby se navzájem pozabíjely.

To bylo před 30 lety. Thatcherová, údajná pravicová politička, vládne zemi. Vzpomínám si, když Leon Brittan přijel na Manchester University. Je to židovský internacionalista, který podporuje většinu současného uspořádání. Ale pro levicové demonstranty byl konzervativec, fašista. A vyvolali nepokoje na Oxford Road. Před schody studentské unie byla krev. Speciální hlídka policie Greater Manchester Police je zbila a zatlačila zpět. Došlo k pokusu o útok na Brittanovo auto. Když byl později dotazován v pořadu News at Ten, byl zjevně otřesený. Byla to drsná záležitost. Bylo to skoro jako násilná komedie.

Je zajímavé, že ten radikalismus už utichl. Pamatuji si, že když jste šli po Oxford Road, všechno, na co se dalo něco nalepit, bylo pokryté plakáty Socialistické dělnické strany. Dnes už je nevidíte.

Ano, samozřejmě. Ne. Všechny byly vytištěny ve východním Londýně společností East London Offset, protože vždycky používaly ty velké černé pruhy, že? SOCIALISMUS a velkými černými písmeny: MÍR LIDU. ODMÍTNĚTE THATCHEROVY ŠKRTY. A všechny ty obvyklé věci.

Je to úžasné, protože se objevila nová generace. Je teď velmi malá. Je asi desetina toho, co bývala. Na každých 100 krajně levicových lidí v roce 1980 připadá dnes asi jeden. Ale objevila se nová generace a pro ni je to samozřejmě historický symbol. Je to jako jejich vlastní revizionismus, že? Je to jejich vlastní restaurování červené, bílé a modré.

Když jsme se Steveem zkoušeli dostat dovnitř kolem deváté ráno, shromažďoval se dav. Najednou jsem si všiml, že všichni mají komunistické vlajky a je jim asi 20. Protože nikdy nezažili, jaké to bylo, víte. Všichni se narodili v roce 1990, že?

[…] Vzpomínám si, že mě jednou oslovil novinář z deníku The Sun a zeptal se mě: „Co si myslíte o našem deníku?“ Odpověděl jsem: „Je to naprostá hloupost.“ A dodal jsem: „A vy jste kretén.“ On na to: „Aha, takže vy jste snob, co?“ Odpověděl jsem: „Jsem mnohem horší než

snob.“ A on na to: „Opravdu? Jste fašista?“ Odpověděl jsem: „No... to záleží.“ Tehdy jsem byl trochu opatrnější. Řekl jsem: „Pozval jsem Jeana-Marie Le Pena na večeři.“ Na té velké večeři, kterou Western Goals pořádal v roce 1991. Bylo to všude v médiích. On řekl: „Aha, tak vy jste fašista!“ Zeptal se: „Přiznáte se v mé rubrice, že jste fašista?“ Odpověděl jsem: „Ještě ne.“

A on řekl: „Ach...“ [Bowden udělá dlouhý, smutný obličej.] Ale on byl opravdu bulvární novinář. Měl zašpiněný plášť, vypadal trochu jako krysa. Byl opravdu skoro jako podčlověk. Byl opravdu takový „Ehhh!“ Takový, co by stál před dveřmi vdovy, dveře by se otevřely a on by řekl: „Jak se máš, zlato?“ Jeden z těch. Opravdový šmejd. Bylo tak zajímavé vidět, jací vždycky byli.

[G.B.] mě před 20 lety vzal na prohlídku redakce deníku The Sun. Bylo to velmi zajímavé. „Ahoj, G—!“ a tak dále. Polovina z nich patřila k vyšší střední třídě. Byli to chlapi s motýlky, kteří pracovali pro The Sun. Druhá polovina byli frajeři a chlapi s sendviči se slaninou u počítače, kteří říkali něco jako: „Dobře! Měj se sakra dobře, kámo!“ A další byl chlapík s motýlkem, který pracoval pro The Sun a podobné věci.

Je to tam dost opevněné. Když jsme tam šli, protože samozřejmě nedlouho předtím měli spor o tisky a došlo k opravdovému násilí. Na konci došlo k rvačkám, kde se objevili anarchisté a těžká mafie, raná třídní válka, všichni se tam sešli a házeli na policii cihly. Byly to opravdu nepokoje. Hodili kyselinu na brány. Bylo to těžké, protože propustili celou generaci tiskových pracovníků. Vezměte si, že polovina z nich dlouho nepracovala.

Víte, že kdysi měli ghosting? Chlap se přihlásil a vy jste si vzali matraci do práce: „Práce je hra pro hlupáky, chlapče!“ A oni tomu opravdu věřili. Proto se v 70. letech ekonomika zhroutila a lidé volili Thatcherovou. Protože věci nefungovaly. Směřovali jsme k Venezuele.

Můj otec říkal: „Budu volit Thatcherovou. Nechci to, ale myslím, že je možná trochu tvrdá.“ Vždycky se obával toho druhu militantnosti, který viděl jako bankovní manažer. Když v polovině 80. let seděl na zasedáních představenstva a bankéři říkali: „Rozdrťte odbory! Je to naše pomsta za 60. a 70. léta a Wilsona“ a podobné nesmysly. Byla to vlastně jakási nespoutaná moc střední třídy. Vždycky se kvůli tomu cítil velmi nepříjemně a bylo mu z toho špatně. „Zničte odbory!“ „Zprivatizujte národní zdravotní službu!“ řekl mu jednou jeden chlap. „Ať babička zaplatí za svou kyčel!“

Můj otec byl tím zděšen, ale v žádném případě nebyl socialista ani nic socialistického. „Nemyslel jsem si, že je to morálně správné," řekl mi. „Je to příliš nemilosrdné. Nelíbilo se mi, jak se chovali," řekl. Ale všechno je to váhavé a nejasné. Považují ho za zatraceného liberála, slaboch, slabého konzervativce v jejich smyslu, protože oni byli tvrdí. Tvrdší než tvrdí. Byla to reakce na extrémní odborářské hnutí v 70. letech. „Jeden ven, všichni ven!" Ano, „já jsem v pohodě, Jacku."

Je opravdu možné přijmout protekcionistickou hospodářskou politiku, když jsou naše přírodní zásoby uhlí a plynu již tak dlouho vyčerpány?

Myslím, že je třeba přijmout zmírněné formy. Život je zčásti boj o pozice. Úplná soběstačnost je naprosto absurdní. To je Hoxhova Albánie. Ale pokud si dovolíte nemít vůbec žádnou průmyslovou základnu a nic nevyrábíte, směřujete do skládky. Vzpomínám si, že Reagan jednou řekl: „My nepotřebujeme produktivní průmyslovou základnu." Na čem si myslí, že bude ekonomika nakonec založena, když fyzicky nic nevyrábíte? Někdo mě vezl autem průmyslovými čtvrtěmi Liverpoolu a byla tam jedna továrna na výrobu nafukovacích hradů, a to bylo všechno. Potřebujete tedy kombinaci. Musíte dovážet věci zvenčí. Musíte vyloučit

zahraniční vlivy. Musíte věci řídit a manipulovat s nimi ve svůj prospěch. Ekonomika je zčásti formou války a je třeba zaujmout tento postoj. Japonci a Číňané tento názor sdílejí. Synteticky přijímají různé strategie – protekcionismus, poloautarkii, povolení dovozu, stimulaci ekonomiky, militantní libertarianismus – pokud to v daném okamžiku vnímají jako ve svém národním zájmu. Jedná se o taktiky, které používáte, ne o dogmata.

Friedmanové, Hayekové a Keynesové tohoto světa věří, že lidé se postaví na barikády za teorii o tom, jak by měla být řízena ekonomika. Jsou to jen taktiky, taktiky, které používají vlády, státníci, přední ekonomové, průmyslníci a kapitalisté. Víte, George W. Bush zavedl militantní státně socialistická opatření, aby zachránil západní fiskální kapitalismus. Přijal opatření, která jsou nalevo od Americké socialistické strany, a přitom je republikánským militantním zastáncem trhu, který celý život bojoval proti těmto levicově liberálním opatřením. Ale když čelil kolapsu, stát to musel převzít. Ekonomiku tedy vnímám jako otázku taktiky, ne morálky, a ne jako to, o čem je politika.

V souvislosti se současnou ekonomickou, environmentální a imigrační krizí na Západě, pokud nedojde k radikální politické změně, jaké jsou vaše předpovědi?

Chaos! A nepříjemná vzájemná rivalita, ale tak to v životě do jisté míry vždycky bylo. Západ vstoupí do dalšího století a dál, ať už to bude s velkým třeskem, nebo s tichým nářkem. Život a lidská přirozenost nesnáší prázdnotu, takže se vždycky objeví nové síly.

Myslím, že je to jako rok 1909, jen o sto let později. Pokud byste se ocitli v roce 1909, čekala by vás první světová válka (jaká radost!), čekala by vás hospodářská krize a před ní bouřlivá dvacátá léta; reakce na první válku a následný úpadek; vzestup fašismu a komunismu; druhou válku; celá druhá polovina minulého století reaguje na devastaci druhé světové války, alespoň na Západě; pak máte studenou válku, která je horká ve druhém a třetím světě, velmi horká, ale Západ je ve stavu stagnace se sovětským blokem; máte rozpad sovětského komunismu a nyní jsme v novém světě, ve kterém se nacházíme.

Myslím, že v roce 2009 stojíme před radikální budoucností, radikální budoucností, která skýtá mnoho možností, ale také mnoho nebezpečí. Existuje Yockeyho

kniha s názvem Imperium, která byla napsána v polovině 20. století. S některými jejími částmi souhlasím, s jinými nikoli. Je to částečné. Je to napsáno ve své době. Nicméně úvod napsal muž jménem Willis A. Carto, veterán americké krajní pravice, a Carto věřil spolu se Spenglerem, že po kolapsu přijde nové autoritářství, ale později svůj názor revidoval, což byl jakýsi druh seberevizionismu, a poněkud znepokojivě řekl, že si myslí, že to může skončit anarchií a chaosem.

A tyto společnosti směřují k anarchii. Zvláštní je, že socialismus směřuje ke komunismu a komunismus se vrací k socialismu na levém křídle, ale liberalismus směřuje k anarchismu, který je technicky nalevo od komunismu. Zapomeňte na anarchistickou teorii, zapomeňte dokonce i na individualisty jako Stirner nebo sociální anarchisty jako Bakunin a [nesrozumitelné] nebo Kropotkin, zapomeňte na teoretiky. Jen na chaos a pokusy udržet ho od svých dveří.

Pokud se v západních společnostech nevynaloží značné úsilí na kulturní, sociální a národní obnovu, realitou se stane jakási negativní verze Venezuely, kde dcera bohatého muže chodí nakupovat v doprovodu chlapů s AK-47, jak je dobře vidět. Soukromé pozemky, uzavřené areály, soukromé oblasti, které jsou střeženy. To

už se pomalu stává realitou. Víte, přiložíte kartu k jednomu z těchto zařízení a brána se otevře. Všude kolem jsou bezpečnostní systémy. Lidé si najímají ochranku, aby je doprovázela, pokud mají co chránit, tedy něco, o co by mohli přijít, což znamená, že jim to někdo může vzít. Pokud nemáte co ztratit, nikdo vám to nevezme. Bohatí jsou tedy vždy sami a vždy ve strachu. Osamělost bohatých.

Je to vlastně něco jako Blade Runner. Fantazie vždy předpovídají budoucnost. Taková bude budoucnost, pokud nedojde k sociálnímu vykoupení. Jinými slovy, vykoupení se stane individuálním a silní jedinci, jedinci, kteří umí vydělávat peníze, a inteligentní jedinci se prostě odpojí, což je proces, který je samozřejmě již v plném proudu. Odpojí se od ostatních. A budou se starat jen o sebe a své rodiny a budou v pořádku, alespoň si to budou myslet. A všichni ostatní budou v jakési jámě.

Neexistuje komiks s názvem 2000AD?

Soudce Dredd.

A nebyla tam ještě konkurenční série, více levicová, Nemesis, kde jsou lidé ti zlí? Lidé žijí v obrovských mrakodrapech zvaných termití kopce... termití krajiny... termití věže. A je tam muž jménem Torquemada, který je

něco jako fašistický katolík a řídí to celé s velkým špičatým kloboukem. Je to samozřejmě všechno směšné. Ale představa těchto lidí, kteří žijí ve velkých blocích a pobíhají kolem, a jak říká Torquemadova první žena: „Jejich životy jsou tak bezvýznamné.“ Myslím, že pro ty, kteří jsou vyloučeni z kapitálu a velkého bohatství, by to bylo jako ty městské krajiny v Manchesteru, kde milionář pohlíží shora na heroinového závisláka.

Jak tedy může normální člověk existovat v takové šílené společnosti?

No, myslím, že se prostě odeberete někam jinam, nebo někam jinam ve své mysli, ale lidé si najdou způsob, jak existovat. Lidé se dokážou nekonečně přizpůsobovat. Najdete si svou vlastní cestu. A přesně to lidé dělají. Do značné míry si privatizovali své životy. Mají asociální postoje. Už nemyslí v politických kategoriích. Lidé už se o politiku nezajímají. Mají dost labouristů. Chtějí je prostě dostat ven a nahradit novými, kteří podle jejich názoru budou lépe řídit dění. Důvodem, proč chtějí, aby byli lepší, je prostě to, že jde o změnu. Je to jako když někdo po hodně práci potřebuje dovolenou. Změna je stejně dobrá jako odpočinek. Není to geniální způsob, jak řídit zemi, ale když necháte masy rozhodovat o tom, kdo by měl vládnout, tak se obávám, že to tak dopadne.

Ale život je naprosto otevřený. Cokoli se může změnit. Člověk může mít nápad, už ne na psacím stroji, ale na počítači, sám ve svém pokoji, na notebooku, a svět se může změnit. Všechno je možné. Naše skupina věří, že všechno je otevřené. Všechno je stále možné. Jsme tady. Měli jsme dobré víno a brambůrky. Není to vždy tak špatné, jak si všichni myslí. Změny, které je třeba provést, jsou morální, mentální a duchovní. Pokud k nim dojde, mohou nastat obrovské změny. Pokud k nim nedojde, nic se moc nezmění.

Ale já jsem optimista. Většina pravicových lidí jsou pesimističtí introverti a já jsem optimistický extrovert. Vůbec nejsem individualista v úplném sociálním a filozofickém smyslu, protože jsme všichni součástí společnosti a někdo vyrobil tyto boty a tuto kravatu a dokonce i tento symbol [jeho přívěsek s runou odal], víte, jsme všichni tak nějak propojeni, ale věřím, že žijete svůj vlastní život a máte na cestě trochu radosti. Nevěřím v utrpení. Utrpení je pro nudné lidi. V to nevěřím.

Takže byste neřekl, že optimismus je zbabělost?

Ne. Nesouhlasím se Spenglerem. Spengler je klasický pesimista. Je introvert a velký myslitel, ale má obavy z budoucnosti. Ontologicky je budoucnost samozřejmě

smrt, ale jedním z prvních momentů v životě je překonání strachu ze smrti. Většina lidí se smrti bojí. Nedokážou o ní ani mluvit. Jsou paralyzovaní. Náboženství vám říká, že smrt není konec. Nevěřím, že smrt je konec, ale zda po ní existuje nějaké vědomí, to nevím, a nikdo to neví.

Věřím, že život člověka je jako kulka proletávající obrazovkami a když narazíte na obrazovku, kterou nemůžete proletět, je konec. Takže věřím, že budete pokračovat dál.

Na naše první setkání přišel biskup. Poté následovala debata, během níž mu byly kladeny otázky, a někdo se ho zeptal: „Věříte, že Bůh je láska?“ A on odpověděl: „Ano.“ V té době jsem ještě nebyl předsedou Nové pravice. Byl jím Jonathan B—. Zvedl jsem ruku a řekl: „Pokud tomu chcete říkat Bůh, božství, energie ve všech věcech, síla, která stvořila vesmír, přírodu, jakkoli tomu říkáte, věřím, že je to zuřivost, ne láska.“ On odpověděl: „Nesouhlasím.“ Někdo jiný se zeptal: „Ale kde je tedy ve vašem systému láska?“ Odpověděl jsem: „Láska je stvoření. Pokud je svět stvořen silou, která sama neví, že to dělá, je to největší forma lásky, jakou můžete mít, ne? Stvořit všechno tohle?“

Takže já nevěřím v neštěstí. Víte, většina ostatních rasových skupin na této planetě nevěří v neštěstí. Věřím, že člověk by měl jít vpřed. Potřebujeme integraci. Stoicismus, integraci. Máme tu velmi nešťastné lidi, kteří jsou skleslí, a s tím nesouhlasím. Vím, že věci jsou dost zpackané, ale je to proto, že jsme přijali názory, které jsou kontraproduktivní, destruktivní a které lze zvrátit. Kdybychom se opravdu rozhodli je zvrátit, všechno by se velmi rychle změnilo. Je to otázka toho, zda to opravdu chceme, nebo zda jsme ochotni podstoupit bolest, která s tím bude spojena.

Ale víte, žena při porodu jednoho dítěte prožívá velkou bolest. V našem mužském pohledu na věci musíme vždy pamatovat na to, že existují i jiné formy síly, jiné formy moci, a ty jsou dobré, protože vycházejí z přirozených procesů. Ve skutečnosti je v pravicové politice zapojeno poměrně hodně žen, a to proto, že instinktivně cítí, že jejich skupině hrozí nebezpečí. Není to opravdu teoretické, ale je to reakce, a to je dobrá věc.

Ne, já věřím v budoucnost. Jsem pokrokový, víte, svým zvláštním způsobem. Jen chci pokrok někde jinde. Nietzsche je pokrokový člověk, který chce pokračovat v nerovnosti. Moderní svět je realitou. Žijeme v něm.

Myslím, že nejlepší odpověď je, když se mě někdo zeptal: „Proč máš rád moderní umění?“ A já ho mám rád, alespoň částečně, zatímco většina pravicových lidí ho celkově nesnáší. Odpověděl jsem: „Protože je divoké! A protože je tady a my teď žijeme!“ A protože je nedualistické a protože je čistě pro intelektuály. Proto se masám nelíbí. A protože je tak trochu energické a mírně děsivé. Řekli: „To není moc demokratické, že?“ Ale proč? Proč být demokratický?

Kdybych byl členem komise Turnerovy ceny, řekl bych: „Vezmeme těchto deset zločinců, pověsíme je, vyfotíme to a uděláme z toho výstavu Turnerovy ceny!“ Damien Hirst by na ni mohl otisknout svůj palec a říct: „Stejně to byl můj nápad, kámo!“ Víte, ten chlap, co dostal E z umění na maturitě a tak. Dal bych jim Turnerovu cenu, která by se jim nelíbila. Takový je můj postoj k těmto věcem. Někdo mi jednou řekl: „Musíme vyhodit do vzduchu Mandelův pomník“ před NFC nebo kdekoli na South Bank. Ten, který byl zvýšen o dvě patra, protože se o to někdo pokusil před 25 lety, a ten druhý, který byl postaven za 400 000 liber z darů na Parliament Square, protože se samozřejmě stal sekulárním svatým. Řekl jsem: „Ne, to nedělejte! Prostě ho natřete na bílo, dejte mu motýlka a velký červený nos a na Den červených nosů

stisknete tlačítko a motýlek se otočí a tak dále“, a tím jste si z něj udělali legraci, chápete. Zapojili jste se do zpronevěry. Převrátili jste to naruby.

Pravice porazí levici a střed pouze tehdy, bude-li kreativnější, energičtější, radikálnější, inteligentnější, drzejší a úžasnější. To je jediný způsob, jak můžeme vyhrát. Problém pravicových lidí je obecně v tom, že jsou poněkud pesimističtí a málo kreativní. Jsou to velmi

konzervativní lidé. Jsou to velmi slušní lidé, ale jsou konzervativní. Musíte být radikálnější.

Jsem velmi konzervativní člověk, ale jsem také revolucionář. Musíte kombinovat obojí, rozumíte. Proto se nazývám revolučním konzervativcem, což většina lidí chápe jako „O čem to mluví?“ Ale je to pravda. To jsem opravdu já. Ironií je, že když jsem byl v Griffinově straně, byl jsem zdaleka jedním z nejvíce pravicových lidí v ní, a to není vůbec hloupé tvrzení. Bylo to vlastně zvláštní. Přešel jsem od extrémního konzervativce... Protože když jsem se objevil, mnozí z nich si mysleli, že budu podle jejich měřítek ultrareakcionář, a nakonec jsem v té straně skončil téměř jako ultra, ale jiným způsobem než ostatní, protože oni to prostě posuzují tak, že jsou tam občanští nacionalisté, populisté, nativisté a fašisté. To je rozsah

uvnitř strany, pokud mluvíme upřímně. Já jsem do žádné z těchto kategorií úplně nezapadal.

Myslím, že je dobře, že ne. Proč se lidé vždy chtějí zařadit do těchto kategorií, do těchto škatulek, které jim ostatní přiřadili, ještě než se vůbec objevili? Nevidím v tom žádný smysl. Musí najít nové syntézy, nové způsoby, jak věci dělat, nové způsoby jednání a myšlení. Pravice to udělala, víte. Bylo to zcela alternativní hnutí od roku 1880 do roku 1920. Bylo to také protikulturní hnutí. Celá protikultura ve střední Evropě byla tehdy na této straně. Protikultura, jak ji chápeme dnes, je ta, která se rozvinula v 60. letech, a postupný pohyb institucí generace Blaira je příchodem 60. let k moci. Greg Dyke v BBC, Blair ve vládě. Všechno to už předtím naznačovali lidé, ale klíčovou generací jsou ti, kterým je dnes 60 a kterým bylo 20, když to všechno v 60. letech začalo. Takové věci. Trochu jiné, ale v tomhle věkovém rozmezí. Brown je z hlediska věku na samé hranici. V kabinetu jsou ještě mladší lidé a z jiných stran se je snaží nahradit.

Ale revoluce 60. let je kulturní revolucí, ne ekonomickou, ale kulturní a sociální revolucí, a je třeba ji zvrátit nebo změnit. Energii lze převzít, změnit a nasměrovat novým směrem, chápete? Vše je o energii. Ovládněte ji, kontrolujte ji a budete moci ovládat svět.

Asi je to dobrý okamžik, abychom přestali.